

* * *

Šitie „Šv. Antano Žiedai“ yra imti iš veikalų, kurių bollandistai pavadino „*Liber miraculorum*“.

Veikalėlis labai senas. Į Italų kalbą buvo išverstas XIV ar XV šimtmečiu. Manoma, kad yra buvę ir ankstyvesnių vertimų, kurie per keletą šimtmečių žuvę.

Šis „Žiedų“ rinkinys yra rastas prieš keletą metų Venecijoje. Atradėjas spėja, kad dar du egzemplioriai yra Italijoje ir vienas Paryžiuje.

Juose dvelkia antgamtinė dvasia to žmogaus, kurį žmonės vadina Stebuklų Šventuoju ir Paduvos Taumaturgu. Kaip „Šv. Pranciškaus Žieduose“ vyrauja maloni ir kilni Asyžiaus Vargšelio figura, taip „Šv. Antano Žieduose“ spindi nuostabi šventojo asmenybė, kurios stebuklingumo pasireiškimą gyvenime veltui paneigė naujų laikų kritikai. Kas norėtų įsitikinti, gali rasti istoriškus XIII šimtmečio dokumentus, kurie įrodo daugelio šv. Antano padarytų stebuklų tikrumą.

T. Dr. Aloyzas Guidaldi, Min. Konv.
Paduva, Šventojo Bazilika, 1934 m. lapkričio 29 d.

PIRMOJI DALIS

Kunigo
Povilo Pranskūno

I SKYRIUS.

ŠV. ANTANO PAMOKSLAI ROMOJE.

Garbingasis Tėvas, šv. Antanas Paduvietis, buvo vienas iš rinktinių šv. Pranciškaus Asyžiečio draugų. Dėl jo gyvenimo šventumo ir garsių pamokslų šv. Pranciškus jį vadino savo vyskupu. Kartą šv. Antanas Romoje, popiežiui norint, sakė pamokslus maldininkų minioms, kurios buvo atvykusios susirinkimo pamatyti ir atlaidų gauti.

Ten buvo graikų, lotynų, prancūzų, bretaniečių, vokiečių, anglų, slavų ir dar kitų tautų žmonių. Kaip seniau Šv. Dvasia buvo davusi kalbų dovaną apaštalams, taip dabar tą pačią dovaną davė šventam Antanui. Visi klausytojai jo pamokslais labai stebėjosi, nes kiekvienas

juos girdėjo savo gimtąja kalba ir tarme. Jis kalbėjo taip karštai ir maloniai, kad visi buvo susižavėję ir labai nustebę, o popiežius už tai jį pavadino Testamento Žinynu.

II SKYRIUS.

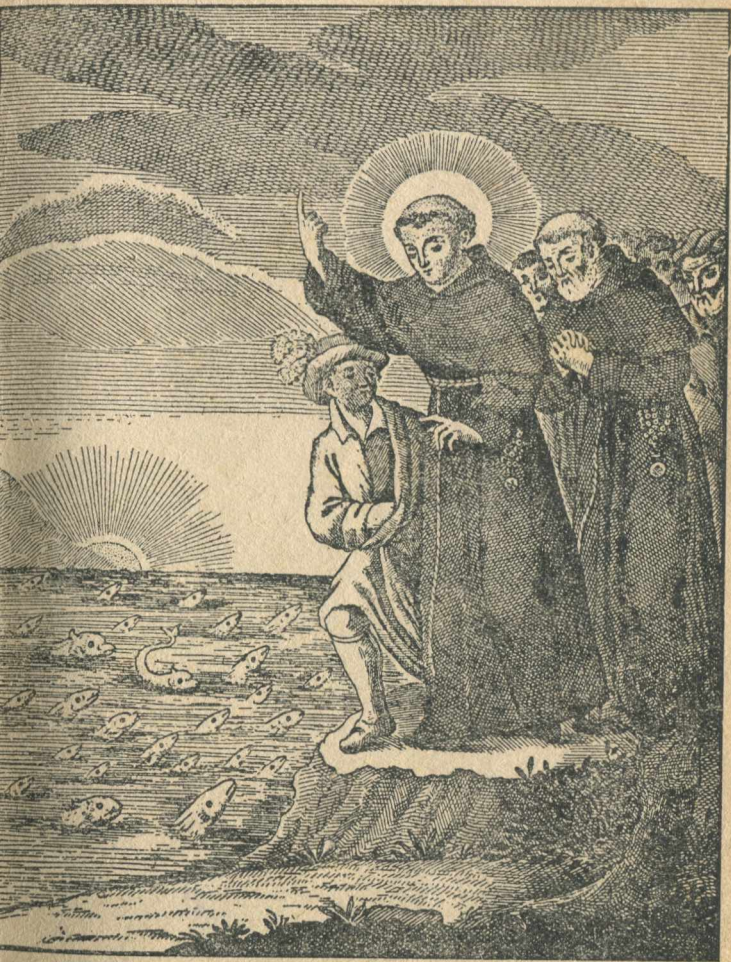
ŠV. ANTANO PAMOKSLAS JŪROS ŽUVIMS.

Kartą šv. Antanas sakė pamokslus Rimini mieste, kur buvo labai daug eretikų. Įrodinėdamas jų klaidas, jis norėjo visus atversti į tiesos šviesą, bet šie, būdami sukietėję ir labai užsispyrę, ne tik nėjo klausytis garbingojo šv. Antano pamokslo, bet dar juo biauřėjosi. Todėl, įkvepiant Šv. Dvasiai, vieną dieną Šventasis nueina prie upės žiočių pas jūrą ir stovėdamas ant kran-to, ima Jėzaus Kristaus vardu šaukti pas save žuvis, sakydamas: „Klausykite Dievo Žodžio, jūs jūros ir upės žuvys, nes netikintieji eretikai nenori jo girdėti“.

Bematant suplaukia pas šv. Antaną tokia daugybė didelių ir mažų žuvų, ko-

kios niekas dar niekada nebuvo matęs. Kai jos rinkosi, buvo nepaprastai gražus vaizdas. Didžiosios žuvys artėjo prie mažųjų, o mažosios plaukė pro pelėkus didžiųjų ir kiekviena skubinosi į saviškių būrį. Taip susitvarkiusios, jos buvo panašios į išsirikiavusių karių eiles ir į įvairiaspalvėmis figūromis išpuoštą lauką. Šio Dangaus įsakyto pamokslo metu arčiausiai šv. Antano stovėjo mažosios žuvelės, toliau — vidutinės ir ten, kur vanduo buvo giliausias, labai didelės žuvys. Jos visos, iškišusios galvas iš vandens, uoliausiai klausėsi pamokslo.

Šv. Antanas pradėjo sakyti pamokslą iškilmingai ir karštai. Jis kalbėjo: — „Mano sesutės žuvelės, jūs turite labai dėkoti Išganytojui ir savo Sutvėrėjui, kuris jus leido gyventi tokiaame kilniame elemente, koks yra vanduo. Jūs turite vandenų gėlų ir sūrių, kokių tik jums reikia. Jis davė jums daug vietų pasislėpti, kad kartais nenukentėtumėte nuo perdidelio audrų šėlimo, Jums davė Sutvėrėjas skaidrų elementą, kad galėtumėte matyti kelius, kuriais plaukote. Jūsų Sutvėrėjas, kad galėtumėte gyventi, paruošė jums reikalingo maisto. Sutveriant pasaulį, jūs gavote Dievo palaiminimą ir įsakymą daugintis. Laike tvano, kai pra-

žuvo visi gyviai, kurie nebuvo laive, jūs išlikote sveikos ir gyvos. Jūs papuoštos pelėkais ir apdovanotos jėga plaukiojate, kur jums patinka. Viešpaties įsakymu jums buvo duota užlaikyti pranašą Joną ir trečiąją dieną iškelti jį į žemę. Jūs davėte Viešpačiui Jėzui reikalingą mokesčio pinigą, nes jis, būdamas neturtingas, neturėjo iš ko jo mokėti. Jūs buvote Amžinojo Karaliaus maistu prieš ir po prisikėlimo iš numirusių, — todėl labai garbinkite Viešpatį, iš kurio daugiau kaip visi kiti gyviai gavote ypatingų malonių“.

Girdėdamos tokius pamokinimus, vienos žuvys šiek tiek ciptelėjo, kitos tik išsižiojo, tuo parodydamos, kad visos, kiek gali, garbina Aukščiausiąjį. Matydamos žuvis taip garbinant Dievą, šv. Antanas nudžiugo ir garsiai šaukė: — „Garbė Amžinajam Dievui, kad Jį labiau garbina vandens žuvis, negu žmonės, ir Jo žodžio labiau klauso neišmintingi tvariniai, negu paklydę eretikai“.

Juo daugiau šv. Antanas kalbėjo, juo labiau augo žuvų skaičius ir nė viena iš jų nepasitraukė iš vietos, kurioje buvo sustojusi. Stebuklo pamatyti subėgo miesto žmonės. Atėjo ir eretikai. Matydami taip nepaprastą ir neregėtą dalyką, susigraudinę atsisėdo prie garbingojo Šven-

tojo Antano ir klausė pamokslo. Šventasis taip nuostabiai kalbėjo apie katalikų tikėjimą, kad atvertė visus ten esančius eretikus. Sustiprinti tikintieji grįžo namo pilni džiaugsmo ir Dievo palaimos. Žuvis, Šventojo palaimintos, pliaukšėdamos, tartum džiūgaudamos, skirstėsi į visus jūros kraštus. Šv. Antanas, sakydamas daug pamokslų, atvertė eretikus ir padarė labai daug gero.

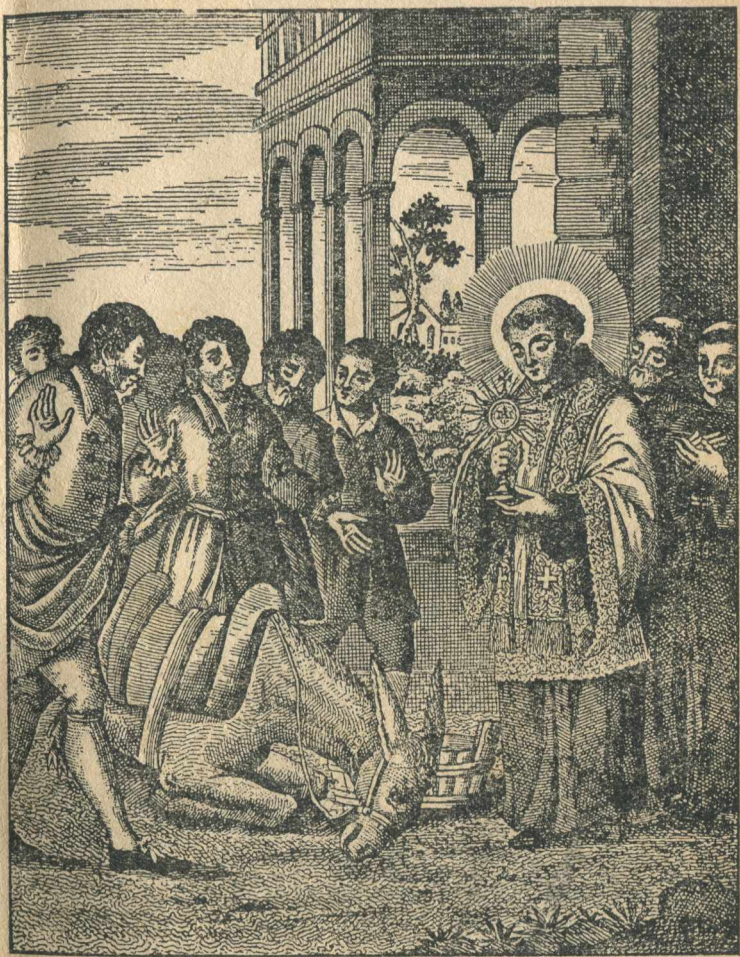

III SKYRIUS.

ŽYMAUS ERETIKO ATVERTIMAS.

Romanijos šalyje buvo eretikas Bonvillo. Šv. Antanas su tuo užsispyrusiu klaidžiatikiu daug ginčijosi dėl Švenčiausiojo Sakramento esmės. Po ilgų ginčų eretikas jam tarė: „Gana, baikime kalbas ir eikime prie darbų. Jei tu, Antanai, visiems matant, stebuklais galėsi įrodyti, jog čia yra Kristaus Kūnas, tikinu, kad aš, palikęs erezijas, prisiimsiu tikro tikėjimo našta“. Šv. Antanui prižadėjus įrodyti, eretikas pridūrė: „Aš uždarysiu trims dienoms gyvulį ir jį alkinsiu. Po trijų dienų atvesiu prieš visus, kurie bus susirinkę, ir parodysiu jam paruoštą maistą. Kitoj pusėj tu būsi su tuo daiktu, kurį sakai

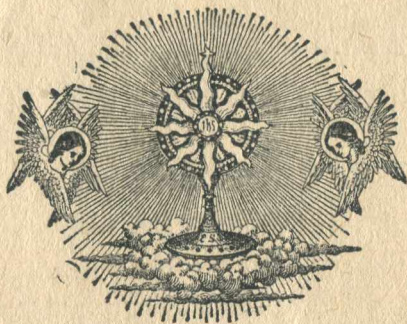

esant Kristaus Kūnu. Jei taip išalkęs gyvulys, paleistas nuo virvės, tuojau eis prie To, kurį tu tvirtini esant visų tvarinių Garbinamąjį, aš tau sakau ir prižadu, kad priimsiu Bažnyčios tikėjimą“. Šventasis Antanas su šiuo pasiūlymu sutiko.

Sutartą dieną susirinko daugybė žmonių. Atėjo jie į vieną didelę aikštę. Netrukus, lydimas blogiausių žmonių, atėjo ir anas eretikas. Jis vedė labai išalkintą asilą ir kartu nešė nemažą avižų kiekį. Šv. Antanas, atlaikęs mišias ten pat esančioje koplytėlėje, išnešė prieš visus žmones Švenčiausiąjį Sakramentą. Įsakęs visiems tylėti, jis tarė asilui: — „Tau, gyvuly, įsakau vardu tavo Sutvėrėjo, kurį, nors nesu vertas, tikrai laikau savo rankose, kad tuojau ateitum ir tinkamai Jam nusilenktum. Reikia, kad eretiškoji nedorybė žinotų, kaip kiekvienas tvarinys klauso savo Sutvėrėjo, kurs gali suteikti altoriaus kunigystės garbę“.

Tuo metu, kai šventasis Antanas sakė šiuo žodžius, eretikas pakišo asilui pašaro... Stebuklas. Tiek laiko alkintas gyvulys, išgirdęs šv. Antano žodžius, nesisirūpindamas maistu, tuojau nulenkę galvą iki žemės ir atsiklaupė prieš Gyvybės Sakramentą.

Dėl šio įvykio katalikai labai džiūga-
vo, o eretikai teisingai kentė nupelnytą
panieką. Anas eretikas Bonvillo, kaip
buvo žadėjęs, atsisakė erezijos ir, tapęs
geru tikinčiuoju, liko klusnus Bažnyčios
įsakymų vykdytojas.

IV SKYRIUS.

NUODAI ŠV. ANTANUI NEPAKENKIA.

Palaimintasai šventasis Antanas buvo pakviestas pas eretikus. Šventasis, sekdamas Kristaus pavyzdžiu, kurs valgydavo su muitininkais ir nusidėjėliais, pakvietimą priėmė, nes norėjo atitraukti juos nuo jų klaidų.

Eretikai visuomet save labai vertino. Taip daro visuomet žiaurios ir neramos sąžinės žmonės. Šventasis savo išmintingais įrodymais ginčiuose juos visada nugalėdavo ir tuo pažemindavo. Eretikai padavė šv. Antanui užnuodytą valgį. Šv Dvasia tai apreiškė Šventajam. Tikrasis Kristaus sekėjas meiliai ir ramiai subarė eretikus dėl jų sugalvotos nedorybės, o jie, velnio, melo tėvo, sekėjai, meluo-

dami atsakė, kad jie taip padarę geru tikslu, būtent, norėdami įsitikinti, ar teisingi yra tie evangelijos žodžiai, kur sakoma: „Ir jei gertų ką nors nuodingo, tai jiems nekenks“ (Mork. XVI,18). Ir vėl įkalbinėjo, kad suvalgytų padėtąjį valgi, prižadėdami, jei nuodai nepakenktų, priimti tikrąjį tikėjimą, o jei bijotų suvalgyti, tai spręstų kad evangelijos tiesose yra klaidų. Tikrasis Jėzaus Kristaus tarnas, palaiminęs Kryžiaus ženklų maistą, visai be baimės, paėmęs jį į savo rankas, tarė: „Padarysiu tai ne Dievą gundydamas, bet tvirtai ir drąsiai Evangeliškąjį tikėjimą įgyvendindamas“. Suvalgęs tą valgi, Šventasis liko sveikas ir visai nejautė jokio nemalonumo. Tai matydami, eretikai priėmė katalikų tikėjimą.

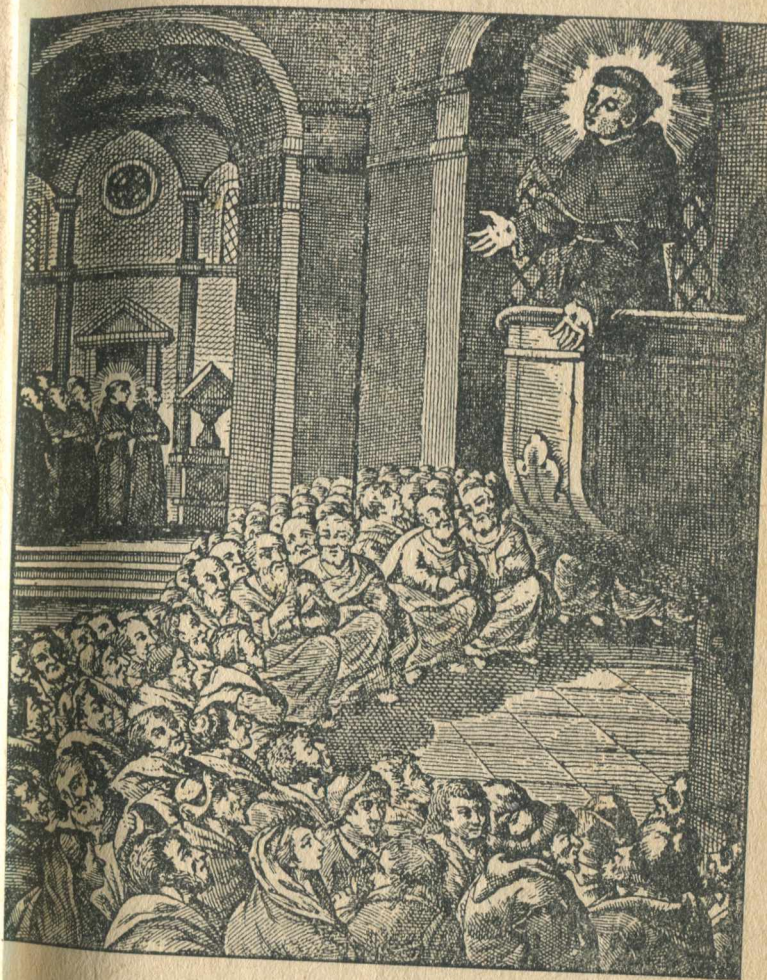

V SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS LIMOŽIEČIŲ PROVINCIOJE.

Būdamas Limožiečių provincijoje, šv. Antanas Didžiojo Ketvirtadienio naktį sakė pamokslą Šv. Petro de Quadrivijo bažnyčioje. Žmonių buvo daug. Tuo pačiu metu vidurnaktį Broliai giedojo rytmetinį Officium'ą. Šv. Antanas, būdamas vienuolyno gvardijonu, giedodavo vieną Matutinum'o lekciją. Kai Broliai paeiliui giedodami buvo priėję iki tos vietos, kur reikėjo šv. Antanui giedoti, staiga jis pasirodė vidury choro iškilmingai giedas. Visi ten buvusieji Broliai nepaprastai stebėjosi ir buvo lyg apkvaite, nes žinojo, kad tuo metu jis buvo miestely ir sakė pamoks-

lą, o Dievo galybė padarė, kad jis tą pačią valandą būtų su Broliais ir giedotų. Kai tik baigė giesmę, šv. Antanas tuojau išnyko. Iš šv. Petro bažnyčios, kur sakė pamokslą, šv. Antanas nebuvo išėjęs, tik-tai būdamas bažnyčioje tiek laiko tylėjo, kiek tęsėsi lekcijos giedojimas.

Vienoje jo biografijoje skaitome, kad panašiai atsitiko jam Pessilanočio kalne, Montpelier vienuolyne, dėstant teologiją. Kartą reikėjo sakyti pamokslą vienoje iškilmingoje šventėje, kur klausėsi kunigai ir daugybė žmonių. Pradėjęs kalbėti atsiminė, kad kitur jam buvo pavesta atlikti viena pareiga. Mat, tame krašte buvo paprotys, kad didžiosiose šventėse du garbingiausi vienuoliai laike konventualinių mišių giedotų „alleluja“. Prisiminęs dabar šią pareigą šv. Antanas labai nuliūdo, kad negalės jos atlikti. Tada pasirėmęs ant sakyklos, tartum norėdamas miegoti, užsidengė gobtuvu savo galvą ir tuo pačiu laiku pasirodė kitoje bažnyčioje. Ilgai ten giedojo „alleluja“, nors jo kūnas paliko, visiems matant, sakykloje. Nėra jokios abejonės, kad kaip Visagalis Dievas perkėlė šventąjį Daktarą Ambrozijų į šv. Martyno laidotuves ir kaip pernešė šv. Pranciškų į Arelatą, šv. Antanui nuo kryžiaus sakant pamokslą Provin-

cijaliniame susirinkime, taip ir per šį šventąjį padarė nuostabių dalykų, parodydamas, kad savo nuopelnais jis yra lygus aniems šventiesiems. Atgiedojęs tuojau atsipeikėjo ir iškalbingai tęsė pamokslą, kurį buvo pradėjęs.

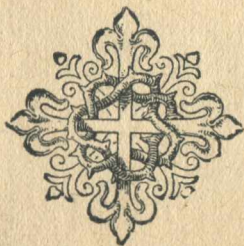
VI SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠVADUOJĄ NAUJOKĄ NUO DIDELĖS PAGUNDOS.

Esant garbingajam šv. Antanui Limožės mieste gvardijonu, vienas naujokas, vardu Petras, buvo labai gundomas palikti vienuolyną. Šventasis Antanas, Dievo įkvėpimu tai sužinojęs, rūpindamasis jam pavesta kaimene, jo labai gailėjosi. Šv. Dvasios paragintas pūstelėjo naujoko burnon ir tarė: „Imk Šventąją Dvasią“. Įvyko tikrai nuostabus dalykas! Kai tik jaunuolis pajuto savyje šv. Antano dvasią, krito žemėn negyvas. Šv. Antanas, visiems susirinkusiems matant, savo ranką pakėlė jį nuo žemės. Naujokas tuojau atgijo ir sakėsi buvęs tarp angelų ir matęs nuostabias Dievo paslaptis. Šventasis norėda-

mas, kad šis stebuklas ne jam būtų priskirtas, bet Dievo galybei, įsakė naujokui, kad nepasakotų to, kas jam buvo ap-reikšta. Kaip jis pats pasakojo, nuo to laiko, kol tik gyveno Ordine, neturėjęs nė kokios pagundos. Be to, tas naujasis Brolis savo šventais pasikalbėjimais buvo pavyzdžiu visiems Broliams.

VII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠVADUOJA VIENUOLĮ IŠ PAGUNDOS.

Malonusis Jėzaus Kristaus išpažintojas šv. Antanas ėjo į Solinjako vienuolyną, esantį Lemoniko vyskupijoje. Vienas tos vietos vienuolis jau nuo senai buvo kankinamas kūniškos pagundos, nors pasninkais, maldomis ir budėjimais vargino savo kūną. Dievas jį išvaduoti paliko garbingajam šv. Antanui. Minėtasis vienuolis, sužinojęs palaimintojo Antano šventumą, nuėjo pas jį išpažinties. Išpažinęs nuodėmes su dideliu pasitikėjimu ir tikru nuolankumu prašė šventojo maldų pagalbos. Šventasis ir gailestingasis Tėvas, pasivedęs vienuolį į šalį, nusivilko savo tuniką ir ją atidavė vilkėti pagundas kenčian-

čiam vienuoliui. Kai tik apsivilko ta tunika, tuoju jis lyg pajuto, kad tyros ir skaisčios širdies jėga jį sustiprino ir neskaisčios mintys prapuolė. Jis pasijuto skaistus ir nuo to laiko daugiau nebuvo varginamas bet kokių neskaisčių minčių. Jis pats nekartą tai yra papasakojęs.

VIII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PRIGYDO IŠRAUTUS PLAUKUS.

Tame pat krašte buvo gera ir gailėstinga moteris, kuri dažnai nupirkdavo vienuoliams reikalingų dalykų. Ji turėjo pavydų ir pamaldų vyrą. Kartą, Broliams labai daug dirbusi, ji grįžo namo tik vėlai vakare. Vyras ją bardamas kalbėjo: „Dabar tu grįžti nuo savo meilužių“. Ji atsakė: „Tiesa, aš grįžtu nuo Mažesniųjų Brolių, kuriems dėl Dievo meilės noriu daug gero, todėl ir šiandien taip vėlai namo tepareinu“.

Užpykęs vyras griebė jos plaukus ir išrovė. Ji juos surinko ir, tikėjimo paskatinta, užsidėjo ant galvos. Rytą pasiuntė žmogų, kad greitai pakviestų šv. Antaną, nes ji nesveika esanti. Šventasis, ma-

nydamas, kad ji nori atlikti išpažintį, pas ją greit atvyko. Ji jam tarė: „Broli Antanai, štai ką iškentėjau dėl jūsų Brolių“. Ir papasakojusi, kas buvo jai atsitikę, su dvasios karštumu pridūrė: „Jei norėtumėt Dievą prašyti už mane, žinau, kad Dievas man gražintų mano plaukus, taip, kaip anksčiau turėjau“. Šventasis jai atsakė: — „Eik sau, moteriške, ar tai tik dėlei to prašei mane čia ateiti?“

Grįžęs į vienuolyną, šv. Antanas liepė sušaukti visus brolius, ir, papasakojo jiems, kas buvo tai moteriškei atsitikę ir ko ji iš jų maldavo. — „Mano broliai, — tarė šv. Antanas, — sukalbėkime malda, prašydami to, ko ji maldauja: tikiuos, kad Dievas atsižvelgs į jos tikėjimą“. Šventajam besimeldžiant, nurautieji moteriškės plaukai vėl prigijo. Grįžus vyrui, moteris parodė jam savo galvą ir papasakojo visa, kas buvo atsitikę. Vyras labai nustebo ir, metęs visoki pavydą ir įtarimą, nuo to laiko tapo labai pamaldus ir ištikimas Mažesniesiems Broliams-Pranciškonams.

IX SKYRIUS.

PER ŠV. ANTANO NUOPELNUS LIETUS NESULIJO VIENOS TARNAITĖS.

Atvykęs į Limožės vyskupiją, šv. Antanas vienoje uoloje pasidarė sau kambarėlį ir iškalė joje įdubimą, iš kurio ėmė varvėti vandens lašeliai. Ten vienumoje aštriai gyvendamas, atsidavė kontempliacijai.

Kartą virėjas visiškai neturėjo ko duoti Broliams valgyti. Šventasis pranešė apie tai vienai poniai, prašydamas, kad atsiųstų daržovių.

Ponia, pasišaukusi tarnaitę meiliai paprašė tuojau eiti į daržą ir nunešti Broliams daržovių. Tarnaitė buvo labai nepatenkinta, nes tuomet smarkiai lijo. Pagaliau, savo ponios prašoma, nuėjo į daržą, pririnko Broliams reikalingų daržo-

vių ir jas nunešė į vienuolyną, kurs nuo
tos vilos buvo gana toli. Nors smarkiai
lijo ir nė truputį neperstojo, — nuosta-
bus dalykas, — tarnaitė nė kiek nesusla-
po. Sugrįžusi pas ponią sausais drabu-
žiais papasakojo, kaip lyjant ji likusi vi-
sai sausa. Tos ponios sūnus Petras de
Brinā, Nobletz,o bažnyčios kanauninkas,
labai džiaugdamasis pranešė apie ste-
buklą, kurį buvo girdėjęs iš savo mo-
tinos.

X SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PRANEŠA VELNIO APGAVIMĄ.

Kartą po kompletos Šv. Antanas meldėsi. Keli Broliai pamatė vieno žmogaus, didelio pranciškono geradario, lauką pilną žmonių. Broliams rodėsi, kad tie žmonės visiškai sunaikina lauko pasėlius. Atrodė, kad jie išrauja su šaknimis javus. Labai nuliūde dėl tokios žalos jie nubėgo pas šv. Antaną ir, garsiai dejuodami, pranešė apie daromą žalą jų žymiam Ordino geradariui. „Leiskite, mano broliai, — tarė šv. Antanas, — tegul jie sau daro, o jūs grįžkite melstis. Aš jums sakau, kad tai daro mūsų priešas, norįs mus varginti per naktį ir sutrukdyti malda. Būkite tikri, kad šį kartą mūsų geradariui nebus pa-

daryta nė kokios žalos.“ Broliai patikėjo šventojo Antano žodžiams, ir ėmė ramiai laukti. Išaušus, apžiūrėję lauką iš visų pusių, pamatė, kad jis yra toks, koks pirmiau buvo: niekas nebuvo jo lietus ir jokios žalos nebuvo padaręs. Tada suprato, kad tai buvo velnio apgavimas. Dabar vienuoliai sužinojo, koks pamaldus buvo šventasis Antanas ir kokia galinga jo malda. Nuo to laiko, visi jį dar labiau gerbė.

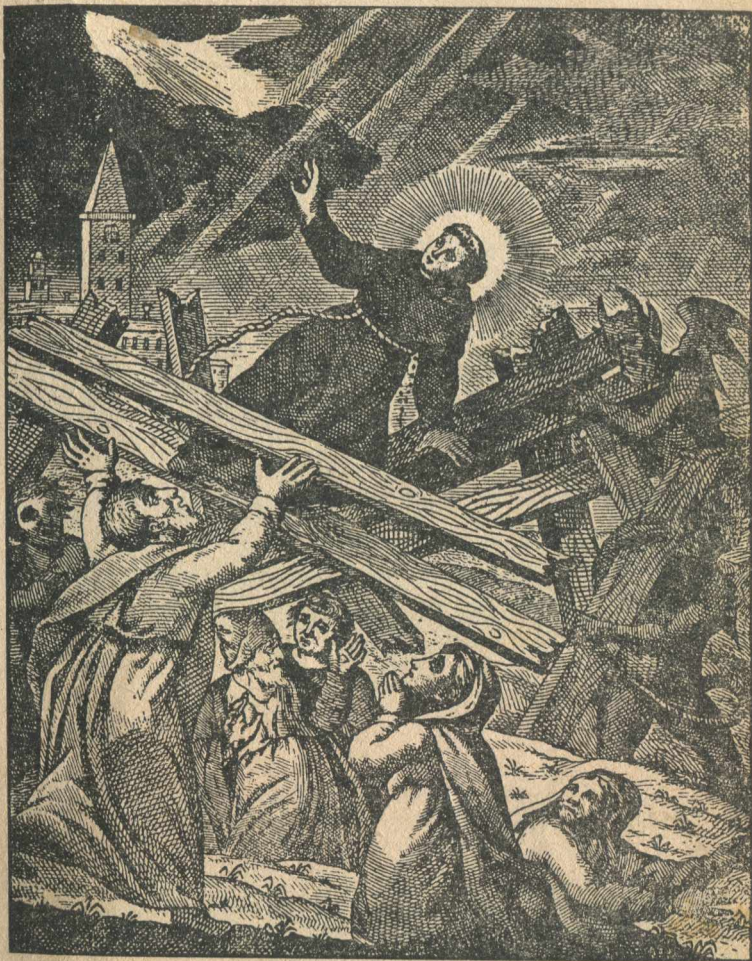

XI SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PRANAŠAS.

Limonikijos Minone vieną kartą šv. Antanas sakė pamokslus. Prisirinkus daugybei žmonių ir netelpant bažnyčioje, šv. Antanas nuėjo į plačią aikštę, kur galėjo tilpti visi žmonės. Įlipęs į paruoštą sakyklą, šv. Antanas, pradėdamas pamokslą, tarė: „Aš žinau, kad netrukus priešas sutrukdys mūsų kalbą, bet neišsigąskite — savo nedorybe jis niekam nepakenks“.

Netrukus sakykla, kurioje stovėjo šv. Antanas, sugriuvo. Tai matė visi esantieji. Tačiau nė šventajam, nė bet kuriam kitam nieko blogo neatsitiko. Dėl to

žmonėse kilo didesnė pagarba šv. Anta-
nui, nes jame matė spindint pranašystės
dvasią. Po to, pastatę naują sakyklą, visi
daug atydžiau jo klausė.

XII SKYRIUS.

DRĄSUS PAMOKSLAS PRIEŠ BLOGUS ĮPROČIUS.

Beiso mieste Biturikoje, Šv. Antanas, sakydamas pamokslus, sinodo metu, atsistojęs, savo arkivyskupui drąsiai tarė: „O mitruotasai, dabar tau kalbėsiu“. Po tokios ižangos sakė pamokslą apie ydas, kuriomis arkivyskupas buvo sutepęs savo sąžinę. Kalbėjo taip karštai, aiškiai ir pasiremdamas šv. Raštu, kad arkivyskupas tuoju susigraudino ir ėmė verkti. Pasibaičius pamokslui, arkivyskupas atvėrė jam savo sąžinės žaizdas.

Nuo to laiko jis liko Dievui pamaldus, Broliams prielankesnis ir uoliai rūpinosi Dievo tarnyba.

XIII SKYRIUS.

DĖL ŠV. ANTANO NUOPELNŲ SMARKUS LIETUS NEPALIEČIA KLAUSANČIŲJŲ PAMOKSLO.

Limožės mieste kartą pamokslui prisirinko tokia daugybė žmonių, kad negalėjo sutilpti bažnyčioje. Tada nuėjo visi į plačią aikštę, kur senovėje buvo pagonių rūmai, o tada toji vieta vadinosi Fossa de Arene. Žmonėms ten klausant pamokslo patogiau buvo sėdėti. Kai Šventasis gražiai, patraukiančiai ir su didžiausiu dvasios užsidegimu kalbėjo, norėdamas sukaupti klausytojų mintis, staiga sužaibavo, sugriovė ir pradėjo smarkiai lyti. Žmonės bijodami audros ir lietaus, pradėjo blaškytis. Šv. Antanas, drąsindamas juos, meiliai tarė: „Nesijudinkite ir lietaus vi-

sai nebijokite, nes aš pasitikiu Tuo, Kuris neapvilia. Lietus šitoje vietoje jums nekenks.“ Tada visi žmonės nurimo. Ir Dievas, Kuris laiko debesyje vandenį, sulaikė lietų virš žmonių taip, kad, aplink gausiausiai lyjant, nė vienas lašas nenukrito ant klausančios minios, kaip buvo prižadėjęs šv. Antanas. Pabaigus pamokslą, visi gerokai palaukę pakilo nuo žemės. Žvalgydamiesi aplink pamatė, kad visur šlapia, bet toje vietoje, kur šventasis sakė pamokslą nebuvo nė vieno lašo. Ir garbino žmonės Dievo galybę Jo šventajame.

XIV SKYRIUS.

ŠV. ANTANO JUOSTA IŠGYDO BEPROTĮ.

Kartą šv. Antanui sakant pamokslą, kažkoks beprotis žmonių tarpe ėmė trukdyti pamokslo klausytojus. Šventasis švelniai jį sudraudė ir liepė tylėti. Beprotis atsakė, tol netylėsiąs, kol negausiąs jo juostos. Šventasis nusijuosė savo juostą ir jam padavė. Beprotis, paėmęs ją, bučiavo ir tuojau atgavo nuovoką ir sveiką protą. Visi stebėdamiesi puolė ant kelių, dėkojo Dievui už šį išgydymą ir garbino Dievą Jo tarne, šventajame Antane.

XV SKYRIUS.

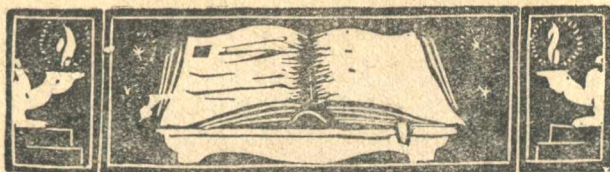
ANGELAS NEŠA LAIŠKĄ, KURĮ ŠV. ANTANAS SIUNTĖ ORDINO MINISTRUI.

Garbingasis šv. Antanas, gyven-
damas Paduvoje, sakydavo pa-
mokslus, klausydavo išpažinčių
ir duodavo įvairus dvasinius patarimus.
Ilgą laiką taip dirbdamas, jis nuvargo.
Trokšdamas dvasinės ramybės ir norė-
damas atsiduoti maldai ir kontempliaci-
jai, parašė laišką Ordino Ministrui, kad
leistų persikelti į kitą vietą, tinkamesnę
mąstymams ir susitelkimui.

Parašęs laišką ir palikęs jį kambarė-
ly, nuėjo pas gvardijoną paprašyti, kad
surastų žmogų, kuris nuneštų Ministrui
jo laišką. Gavęs pasiuntinį, grįžo to laišk-

ko pasiimti. Ieškojo stropiai toje vietoje, kur buvo palikęs, bet vis tiek jo nerado. Tada šv. Antanas pamanė, kad Dievui nepatinkas jo išsikėlimas kitur, jei jo negalys rasti. Pakeitęs savo pasiryžimą, šv. Antanas pasakė gvardijonui, kad nebereikia laiško nešti. Stebėtina. Praėjus laikui, per kurį laiškas gali nueiti ir grįžti, palaimintasis Antanas gauna nuo Ministro atsakymą, kad savo dvasiniam džiaugsmui galys persikelti savo laiške prašomon vieton. Pamatuotai galima tikėti, jog laišką Ministrui buvo nunešęs Angelas kad, patenkinant palaimintąjį Antaną, stebuklu būtų įrodyta, jog jo prašymas Dievui patiko.

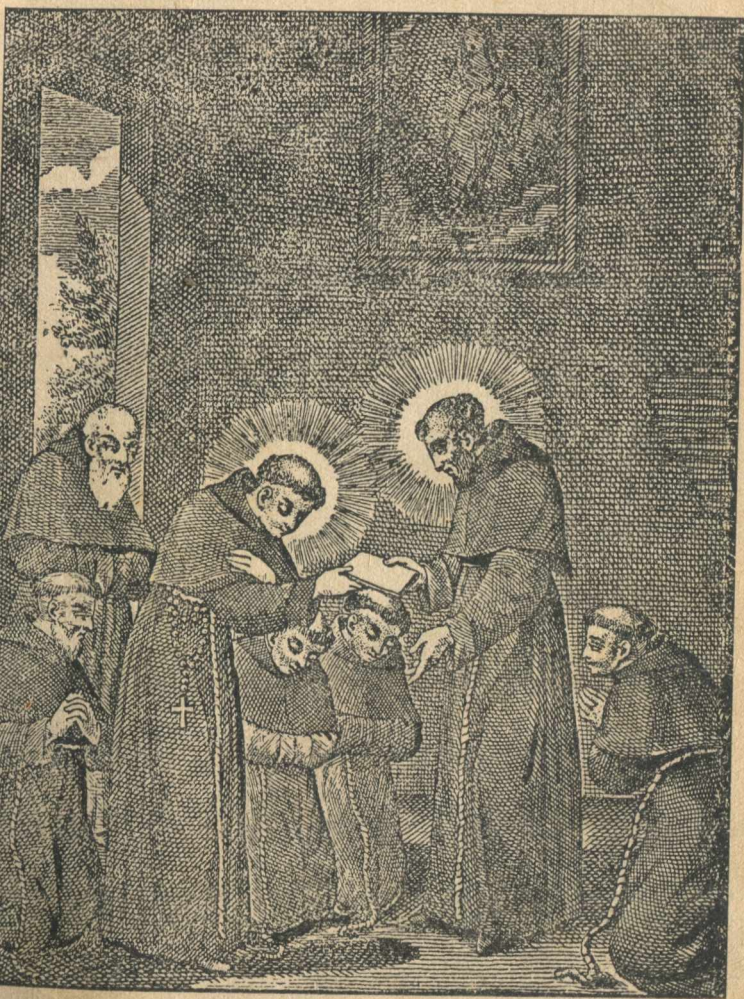

XVI SKYRIUS.

ŠV. ANTANO PAGYRIMAS EVANGELIJOS KOMENTARE.

Garsiausias to laiko teologas buvo Verčellės abatas šv. Andriejus. Jis buvo išvertęs iš graikų į lotynų kalbą palaimintojo Dijonyzo knygas. Evengelijos komentare, kalbėdamas apie šv. Antaną trečiame skyriuje, sako: „Meilė dažnai pasiekia ten, kur filosofija nieko nebegali. Todėl skaitome, kad kai kurie šventi vyskupai nedaug tesimokę filosofijos, karštai studijuodami mistiškąją teologiją, labai daug suprato apie dangų, kurs subtiliai viršija bet koki filosofinį supratimą. Tokį dalyką aš patyriau su Mažesniųjų Brolių Ordino Broliu Antanu, mano brangiausiuoju draugu. Apie

jį galiu pasakyti, kas yra parašyta apie šv. Joną Krikštytoją: „Jis buvo deganti ir šviečianti šviesa“, nes viduje degė meile, o jo išorė spindėjo dorybiniu darbštumu.

Mūsų Šventasis nedrįso Broliams dėstyti teologijos, kol nežinojo šv. Pranciškaus valios. Sako, kad tada gavęs raštu tokį atsakymą: „Brangiausiam mano broliui Antanui brolis Pranciškus siunčia Kristuje palaiminimą. Man patinka, kad dėstytumei broliams šventąją teologiją; tačiau noriu, kad dėl šitų mokslų neatšaldytumei šventos pamaldumo dvasios, kuri reikalaujama mūsų Regulos. Būk palaimintas! Amen“.

Pasak kai kurių palaimintasis Antanas buvo šv. Domininko draugas, kai juodu buvo Reguliarieji Kanauninkai.

XVII SKYRIUS.

ŠV. ANTANUI BESIMELDŽIANT, IŠ-
STOJĘS IŠ ORDINO NAUJOKAS PRI-
VERČIAMAS SUGRAŽINTI
PSALMYNĄ.

Esant garbingajam šv. Antanui Montpellier'e ir dėstant broliams teologiją, vienas naujokas pabėgo iš Ordino. Jis slapčia paėmęs išsinešė labai brangų psalmyną su paaiškinimais, iš kurio šv. Antanas skaitė savo paskaitas. Išgirdęs tai, Šventasis nuliūdo ir tuojau ėmė karštai melstis. Dievui leidžiant, naujokas, eidamas per tiltą, sutiko baisų velnią kardu apsiginklavusį, kuris jam tarė: „Grižk pas Dievo tarną Antaną ir į savo Ordiną su psalmynu; kitaip, Dievui įsakant, aš tave užmušiu ir įmesiu į upę“. Nors išsigandęs naujokas

drebėjo, bet norėjo priešintis. Tada biau-
rus, juodas ir baisios išvaizdos velnias
akimirksny išaugo į didžiulę baidyklę.
Išsigandęs naujokas grįžo pas Dievo tar-
ną ir sugrąžino jam psalmyną. Supratęs
savo nusikaltimą, gaudžiai verkdamas
įstojo atgal į Ordiną.

XVIII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS APSAUGOJA VAIKUTĮ, ŽAIDŽIANTĮ VERDANČIO VANDENS KATILE.

Atėjus vieną dieną šv. Antanui į nedidelį miestelį sakyti pamokslų, viena moteris rengėsi maudyti savo kūdikį. Labai norėdama išgirsti Šventojo pamokslą, tartum netekusi sąmonės, padėjo vaikelį į katilą, manydama dedanti į lopšėlį. Skubėdama visa užmiršo ir palikusi sūnelį katile, pati išbėgo paklausyti pamokslo. Po pamokslo, grįžtant namo, paklausta kaimynių, kur palikusį sūnelį, atsiminė padėjusi jį arti ugnies ir, bijodama, kad nebūtų sudegęs, ėmė draskyti sau plaukus ir šaukti, kad esanti labai nelaiminga. Skubiai atbėgusi namo, lydima daugelio žmonių, ji ra-

do vaikučių, bežaidžiantį verdančio vandens katilė. Visi, kurie ten buvo, matydami vaikučių visai sveiką labai stebėjosi ir garsiai dėkojo Dievui ir garbingajam šv. Antanui.

XIX SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS KALBASI SU KŪDIKĖLIU JĖZUM.

Kartą šv. Antanui viename mieste sakant pamokslus, jo geras draugas Tissione priėmė jį pas save ir, kad šventasis ramiau galėtų užsiimti mokslu ir mąstymais, paskyrė jam patogų atskirą kambarį.

Bevaikščiodamas po savo namus, miestietis iš smalsumo pažvelgė ten, kur vienumoje meldėsi šv. Antanas. Pamatė, kad ant šv. Antano rankų buvo labai malonus ir nepaprastai gražus vaikelis, kurį Šventasis glamonėjo ir, žiūrėdamas į Jo veidelį, bučiavo. Nustebęs ir susirūpinęs mastė, iš kur galėjo ateiti toks malonus ir gražus vaikelis. Tas vaikelis, kuris buvo pats Viešpats Jėzus, pasakė šv.

Antanui, kad miestietis visa tai matē. Pasitraukus Vaikeliui, šv. Antanas, ilgai dar meldēsi; paskui pasišaukē pas save miestietį ir nuolankiai prašē, kad, kol jis būsiąs gyvas, niekam nepasakotų, ką buvo matęs. Po šventojo mirties, miestietis liesdamas šv. Evangelijas prisiekē, priėmē Švč. sakramentą ir verkdamas papasakojo, ką buvo matęs. Garbė Gerajam Jėzui. Amen.

XX SKYRIUS.

PER ŠV. ANTANO NUOPELNUŠ IŠ-
NYKO ANT LENTELĖS SURĄŠYTOS
NUODĖMĖS.

Sv. Antanui vieną dieną sakant pamokslą, vienas klausytojas taip susigraudino dėl savo nuodėmių, kad niekaip negalėjo jų išpažinti. Šventasis jam tarė: „Eik ir surašyk ant lentelės visas savo nuodėmes, kurias tik atsimeni, ir tuojau man atnešk! Kai tik jis atnešė, Šventojo galia staiga visa kas rašte buvo parašyta išnyko.

XXI SKYRIUS.

VELNIAS NORI SUTRUKDYTI ŠV. ANTANO PAMOKSLĄ.

Kartą šv. Antanui sakant pamokslą įėjo į bažnyčią riterių apsidaręs žmonių sielų priešas. Jis atnešė laišką vienai poniai. Jame buvo parašyta, kad jos sūnus vienoje vietoje yra priešų kankinamas. Šventasis ponios pasikalbėjimo su riteriu negirdėjo. Stai ga jis atsisuka į jos pusę ir sako:

— Nebijok, ponია! Tamstos sūnus yra sveikas ir grįš niekieno nepaliestas. Šitas ateivis yra velnias. Jis tai sugalvojo, norėdamas pamokslą sutrukdyti.

„Riteris“ tuojuo išnyko kaip dūmas.

XXII SKYRIUS.

SV. ANTANAS, ŠUDAUŽYTA TAURĖ IR IŠLIETAS VYNAS.

Paskirtas gvardijonu, šv. Antanas ėjo su vienu savo draugu į Italiją. Praeidami Lingvadokos provinciją užėjo į vieną mažą kaimelį. Abudu buvo labai išalkę. Viena moteris dėl Dievo meilės juos priėmė į savo namus ir, lyg antra rūpestingoji Morta, padėjo ant stalo duonos ir vyno. Atnešė, paskolinusi iš savo kaimynės, ir stiklinę taurę. Norėdamas padaryti nuostabų dalyką, Dievas leido, kad moteriškė, įleidusi Broliams iš bačkutės vyno, pamiršo užkišti vamzdelį. Beveik visas vynas ištekėjo ant žemės.

 Atsitiko ir kita nelaimė. Šv. Antano draugas paėmęs taurę ir neatsargiai ją

statydamas ant stalo, sudaužė taip, kad viena dalis liko rankoje, o kita nukrito ant stalo.

Bebaigiant valgyti moteriškė, norėdama svečius pavaišinti, nubėgo atnešti daugiau vyno. Įėjusi į rūšį, rado beveik visą vyną ištekėjusį ant žemės. Graudžiai verkdamą ir labai nuliūdusį, nes buvo netekusi beveik viso vyno, grįžo pas Brolius ir visą papasakojo šv. Antanui. Jis, jos gailėdamasis, nulenkę galvą ant stalo ir užsidengęs rankomis veidą karštai meldėsi į Viešpatį Dievą. Nuostabus dalykas. Moteriškei bežiūrint į taip besimeldžiantį šv. Antaną, sudužusios taurės dalis, kuri buvo viename stalo gale, pati judėdama užkilo ant kojos, buvusios kitame stalo gale. Tai matydama, moteris labai nustebo. Pagriebusi taurę ir smarkiai ją sujudinusi, įsitikino, kad šv. Antano maldos galybe taurė liko sveika.

Tikėdamasi, kad, kaip šventojo galybe buvo sutaisyta taurė, taip galėjo grįžti ir ištekėjęs vynas, nubėgo greitai į rūšį. Čia vėl nustebo. Indas, kuriame buvo likę tik dalis vyno, vėl buvo pilnas, ir, be to, virdamas tryško, tartum būtų buvęs naujas. Tai pamačiusi, moteriškė

suprato Dievo veikimą Šventajame ir tuo labai džiaugėsi ir stebėjosi. Šv. Antanas, supratęs, kad jo malda buvo nuolankiai išklausyta, kaip tikras Kristaus mokinys, tuojau iš tos vietos iškeliavo, kad kartais nebūtų žmonių pagerbtas.

XXIII SKYRIUS.

PASVEIKIMAS LUOŠO VAIKELIO.

Italijoje garbingas Šventasis sakė daug pamokslų ir klausė išpažinčių. Viena kartą, pasakęs pamokslą ir norėdamas išvengti minios pagarbos, grįžo namo nuošaliu taku,

Viena moteris turėjo pritrauktomis kojytėmis gimusį vaikelį. Pasiėmusi sūnelį, ji ilgai ieškojo šv. Antano, kol, pagaliau, sutiko.

Puolusi ant kelių, graudžiai skųsdamasi ir verkdamą, prašė pasigailėti nelaimingosios motinos ir teiktis palaiminti šventu Kryžiaus ženklų jos sūnelį. Ji buvo tikrai įsitikinusi, kad sūnelis tada visai pasveiks. Šventasis iš nusižeminimo atsisakė tai padaryti. Ji dar labiau verkė

ir be paliovos prašė — „Pone, pasigailėk manęs“.

Šv. Antanas pasigailėjo ir, savo draugo raginamas, peržegnojo ligonį. Stebuklas. Vaikelis tuojau gražiai atsistojo. Berniukas, kurį vargšė motina buvo atnešusi sergantį, dabar sveikas linksmi grįžo namo.

Tai mątydamas, Šventasis dėkojo Visagaliui Dievui priskirdamas stebuklą ne savo nuopelnams, bet moteriškės tikėjimui. Šventasis ją prašė, kad kol jis bus gyvas, šio dalyko niekam nepasakotų.

XXIV SKYRIUS.

IŠGYDYMAS SERGANČIOS MERGAI- TĖS

Buvo 4 metų mergaitė, vardu Pa-
doana. Ji negalėjo vaikščioti, bet
šliaužiojo, kaip žaltys. Be to, dar
sirgo ji nuomario liga. Kartą jos tėvas
Petras, nešdamas ją, netikėtai sutiko po
pamokslo grįžtantį šv. Antaną. Pasitikė-
damas prašė šventąjį, kad jis palaimintų
Kryžiaus ženklų jo dukrelę. Šv. Antanas,
matydamas to žmogaus tikėjimą, Švč.
Trejybės vardu palaimino mergaitę.

Tai padarius, Dievo galybė tuojau
sustiprino sergančią mergaitę ir ji be jo-
kios pagalbos galėjo laisvai vaikščioti, o
taip pat buvo išgydyta ir iš nuomario
ligos.

XXV SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS APSAUGOJO DRABU- ŽIUS PONIOS, PARGRIUVUSIOS Į PURVYNĄ.

Paduvos mieste viena aukštos kilmės moteris lydėjo šv. Antaną, einantį už miesto sakyti pamokslo. Apsupta didelės, pirmyn besispraudžiančios, žmonių minios, parvirto ji į purvyną. Neabejojo, kad tai labai pakenks jos brangiems dar visai naujiems drabužiams. Pavedė save Dievui ir prašė šv. Antaną, kad jai padėtų. Ji labai bijojo savo žiauraus vyro, kurs galėjo užpykti, jei tokiu atveju grįžtų ji namo purvinais drabužiais.

Prašoma pagelba greit buvo gauta. Manydama grįžti namo, staiga pamato, kad jos drabužiai visiškai švarūs. Stebė-

īosi visi matantieji ir, dēkodami Dievui
bei šv. Antanui, džiaugdamiesi atējo
ī vietā, kur turējo būti sakomas pa-
mokslas.

XXVI SKYRIUS.

GERA MOTERIS, BŪDAMA NAMIE,
STEBUKLINGAI GIRDĖJO ŠV. ANTA-
NO PAMOKSLĄ.

Gera ir pamaldi moteris troško nueiti pasiklaudyti šv. Antano pamokslo, bet, vyrui neleidižiant, nuliudus pasiliko namie. Labai nuliūdusi užlipo ant aukšto ir žiūrėjo per langą į tą šalį, kur šv. Antanas sakė pamokslą. Tuo metu, kai Šventasis sakė pamokslą, ji norėjo nors žiūrėti į tą vietą ir pasidžiaugti bent ta apylinke, kur šventasis kalbėjo ir kurio kalbos pasiklaudyti jai buvo uždrausta.

Jai bežiūrint ir užsimąstant, Tas, Kurs yra įpratęs patenkinti šventus ir teisingus žmonių troškimus, leido suskambėti šventojo pamokslininko žodžiams jos

ausyse. Be'galo džiaugdamasi, ji ilgokai prie lango užtruko ir, už tai subarta vyro, atsakė: „Aš girdžiu Brolio Antano pamokslą.“ Jis ją pajuokė, nes žinojo, kad negalima žmogui girdėti, kas dedasi dviejų mylių atstume. Ji tačiau tvirtino, pamokslą tikrai girdinti. Tada vyras, norėdamas patirti žmonos sakymo teisingumą, užlipo ir pats paklausyti. Per nuopelnus savo doros žmonos aiškiai išgirdo ir suprato kartu su žmona Šventojo pamokslininko balsą. Garbino tada Dievą ir Jo tarną šv. Antaną, ir nuo to laiko dideliu šv. Antano prieteliu ir niekuomet daugiau nebuvo įkyrus savo žmonai.

XXVII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PAGYDO NUPIAUTĄ KOJĄ.

Trokšdamas nusidėjėlių sielas išgelbėti, kad jie daugiau nenusidėtų, Šv. Antanas, duodavo jiems įvairių vaistų. Kartais nakties metu jis pasirodydavo miegantiems ir, kaip jie yra papasakoję Broliams, pašaukęs vardu, sakydavo: „Kelkis ir eik pas tą ar kitą kunigą ir išpažink nuodėmę, kurią ten ir ten, tada ir tada esi padaręs. „Tos nuodėmės kartais niekas daugiau nežinodavo, kaip tik vienas Dievas. Tokiu būdu daug slepiamų nuodėmių po to būdavo išpažinstama. Kartą atsitiko, kad vienas Paduvos žmogus, vardu Leonardas, atlikdamas išpažintį pas šv. Antaną, tarp kitų nuodėmių pasakė, kad koja

taip spyręs savo motinai, jog ji pavirtusi ant žemės. Šventasis jį bardamas šitaip pasakė: „Koja, kuri spiria savo tėvui ar motinai, tuojau turi būti nupiauta“.

Žmogus nesuprasdamas tikrosios žodžių prasmės, labai liūdėjo dėl nusikaltimo ir aštraus šv. Antano barimo. Parėjęs namo tuojau nusipiovė sau koją. Ši žinia greitai pasklido po visą miestą. Išgirdusi ją Leonardo motina, skubiai grįžo namo. Pamačiusi sūnų su nupiauta koja ir sužinojusi priežastį, nuėjo šaukdama ir aimanuodama į vienuolyną, kad Brolis Antanas dėl tokio tai dalyko užmušęs jos mielą sūnų.

Šventasis, tinkamai pasiteisinęs, tuojau nuėjo pas jį ir pamaldžiai pasimel-dęs, pridėjo prie blauzdos nupiautą koją. Tada ją peržegnojo ir šventomis savo rankomis truputį paglostė. Koja tuojau sugijo, tartum nieko blogo jai nebuvo atsitikę. Žmogus atsikėlė labai linksmas ir sveikas, šokinėjo ir džiaugėsi, garbindamas Dievą ir šv. Antaną.

XXVIII SKYRIUS.

KAIP ŠV. ANTANAS DRĄSIAI IŠBARĖ ŽIAURŲ ŽMOGŽUDĮ-TIRONĄ.

Paduvoje buvo galingas ir labai žiaurus tironas, kurs vadinosi Ezzelinas. Neseniai Veronoje jis buvo daug žmonių išžudęs. Sužinojęs tai, šv. Antanas, nieko nebodamas, drąsiai pas jį nuėjo ir tarė: „Dievo priešė, žiauriausias tirone ir pasiutęs šunie, ar dar ilgai liesi krikščioniškąjį kraują? Štai virš tavęs yra skaudi ir baisi dieviškoji ištarmė“.

Aplink stovintieji tarnai laukė, kada tironas, kaip buvo įpratęs, lieps užmušti garbingą Šventąjį. Bet Dievo valia kitaip įvyko. Tironas, netekęs savo žiaurumo, virto ramiausiu avinėliu ir, užsikabinęs ant kaklo virvę, atsiklaupė prieš šv. An-

tana. Aplink stovintiems besistebint, nusidėjėlis išpažino savo kaltes ir prižadėjo pasitaisyti ir atgailoti.

Išėjus Šventajam, tironas tarė savo draugams: „Nesistebėkite tuo, ką dabar esu padaręs, nes tikrą tiesą sakau, kad mačiau iš šio palaimintojo Tėvo veido dievišką spindėjimą. Jis mane taip banguino, kad matydamas jo griežtą žvilgsnį, maniau, jog tuojau paskėsiu pragaro prarajoje.

Po šio įvykio tironas šventąjį labai gerbė ir pasitaisė iš daugelio nedorybių, kurias, kaip jis pats sakė, dar būtų tebetęsęs, jei šv. Antanas nebūtų jo perspėjęs. Tačiau, vis dėlto norėdamas nedorai išmėginti šventojo teisumą, pasiuntė jam per savo tarnus gražią dovaną, sakydamas: „Kaip galite nuolankiau prašykite, kad Antanas priimtų šią mano dovaną. Jei ją priims, tuojau jį užmuškite, o jei su panieka atmes, kantriai viską nukęskit ir grįžkite nieko blogo jam nepadarę“.

Prisiartindami prie šv. Antano, klastingi tarnai labai pagarbiai kalbėjo: „Tavo sūnus Ezzelinas paveda save tavo maldoms ir prašo priimti šią mažą dovanėlę, kurią jis tau siunčia. Melsk Viešpatį, kad jis išgelbėtų savo sielą“. Bet šv.

Antanas, Dievo įkvėptas, pažino jų klasi-
tą. Su panieka atstūmė juos nuo savęs,
sakydamas, kad iš nedorų žmonių nieko
nenorįs priimti. Viskas teesie jų prašu-
vimui. Ir ėmė juos barti, sakydamas: „Ei-
kit sau iš šitų namų, kad savo dovano-
mis jų nesuteptumėt“.

Susigėdę tarnai grįžo pas savo poną
ir papasakojo, kas buvo atsitikę. Tironas
jiems tarė: — „Jis yra Dievo žmogus.
Palikite jį ramybėje; tegul jis kalba apie
mane, kas jam patinka“.

XXIX SKYRIUS.

VELNIAS SMAUGIA ŠV. ANTANĄ,
KAD NEBESAKYTŲ DAUGIAU
PAMOKSLŲ.

Matė velnias, kiek daug gero padaro šv. Antanas savo šventais pamokslais. Matydamas, kiek nusidėjėlių gražina į išganymo kelią ir kiek daug nedorų žmonių, pasitaisę atgailoja, labai įpyko, ir, kiek galėdamas, stengėsi trukdyti. Šventajam nuolat sakant pamokslus, vieną naktį, kai šv. Antanas meldėsi, velnias taip stipriai ėmė smaugti Dievo tarną, kad jis ko tik neužtroško. Šv. Antanas, šaukdamas Dievo gailėstingumo pagalbos ir tardamas garbingosios Panelės Dievo Motinos Vardą,

išsigelbėjo bei [pergalėjo, o velnias tu-
rėjo pabėgti ir palikti ramybėje Dievo
tarną.

XXX SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PRAKALBINO MIRUSĮ
ŽMOGŲ IR TŲO IŠGELBĖJO NUO
ŠMEIŽTŲ SAVO TĖVUS.

Kitą kartą velnias, panaudojęs visą savo klastingumą ir gudrumą, norėjo padaryti šv. Antanui didelį nemalonumą. Nelabasis taip padarė, kad Lisabonos mieste, Portugalijoje, kur gyveno šv. Antano tėvai, vidurnaktį vienas žiaurus žmogus užmušė savo priešą ir jo lavoną nunešė ir numetė į šv. Antano tėvų žemę. Išaušus, kaimynai, radę prilaistytą gatvę kraujo, tyrinėjo, iš kur tai galėjo būti. Vaikščiodami šen ir ten, rado prie šv. Antano tėvų namo užmuštą žmogų. Tai sužinojo valdžia. Atėjo policininkai ir žiauriai elgdamies suėmė šv. Antano tėvą ir moti-

na, kurie, būdami nekalti, kiek galėdami teisinosi, bet niekas negelbėjo. Pasodino juos į kalėjimą ir po kelių dienų teismas pasmerkė abu pakarti. Šv. Antanas, sakydamas tuo metu Italijoje pamokslą, Dievo apreiškimu visa sužinojo. Gailėdamasis savo tėvų, nuėjo pas gvardijoną ir nuolankiai paprašė, kad duotų jam draugą ir greitai leistų svarbiais reikalais eiti į Portugaliją. Gvardijonas mielai jam davė pamaldų ir šventą Brolių.

Vakare iškeliavęs, rytą buvo prie Lisabonos vartų. Įeidamas į miestą, jis rado savo tėvus jau pasmerktus mirti. Nuliūdęs šv. Antanas nuėjo pas burmistą ir ėmė jį barti, kam neteisingai apkaltino ir pasmerkė nekaltus žmones. Burmistras apie šv. Antano šventumą iš kitų jau buvo girdėjęs, ir pats patyręs, todėl ramiai atsakė: „Broli Antanai, jei tu galėsi įrodyti ar bent surasti teisingą liūdininką, kad tavo tėvai nekalti, būsiu patenkintas, galėdamas paleisti tavo artimuosius, nieko blogo jiems nepadaręs. Bet jei negalėsi įrodyti, reikės teismo sprendimą įvykdyti, nes prie jų namų radome užmuštą žmogų“.

Tada šv. Antanas, tvirtai Dievo gerumu pasitikėdamas, tarė: „Tikriausias bus įrodymas, paklausus patį užmuštąjį žmo-

gų, ar mano tėvai jį užmušė. Jei jis pasakys „taip“, vykdykite bausmę, jei „ne“ — „paleiskite“.

Su teisingais žodžiais burmistras ir visi žmonės sutiko ir nuėjo pas mirusiojo kapą. Dievo tarnas Antanas pasimeldė, kad gailestingasis Dievas padėtų jam šiame reikale. Pasimeldęs atsistojo ir su gyvu tikėjimu balsiai tarė: „Žmogau, Visagaliau Dievo vardu ir Jėzaus Kristaus gailestingumu įsakau tau pasakyti, ar mano tėvai yra tave užmušę“. Nuostabus dalykas. Dievo tarnui įsakius, žmogus, jau prieš keletą dienų palaidotas, iš kapo balsiai atsakė: „Tie, kurie yra apkaltinti mano nužudymu, yra nekalti, visai nekalti“.

Tuo visi labai stebėjosi. Šv. Antanas tarė mirusiajam: „Dabar miegok ramybėje. Garbė Dievui, kurs išgelbėjo nekaltus žmones“. Burmistras norėjo, kad šv. Antanas lieptų mirusiajam pasakyti, kas jį užmušė. Tačiau šv. Antanas atsakė: „Aš atėjau apginti nekaltųjų, o ne skusti nusikaltėlių ir žmogžudžių. Man gana to, ką esu padaręs“.

Šv. Antano tėvai buvo paleisti ir labai džiaugėsi. Jie kartu su šv. Antanu garbino Dievą ir Jam dėkojo. Šv. Anta-

nas, nuraminęs tėvus ir atsisveikinęs su-
jais, iškeliavo. Kitą dieną jau buvo ange-
lų nuneštas į Italiją. Garbė ir šlovė Vi-
sagaliui Dievui. Amen.

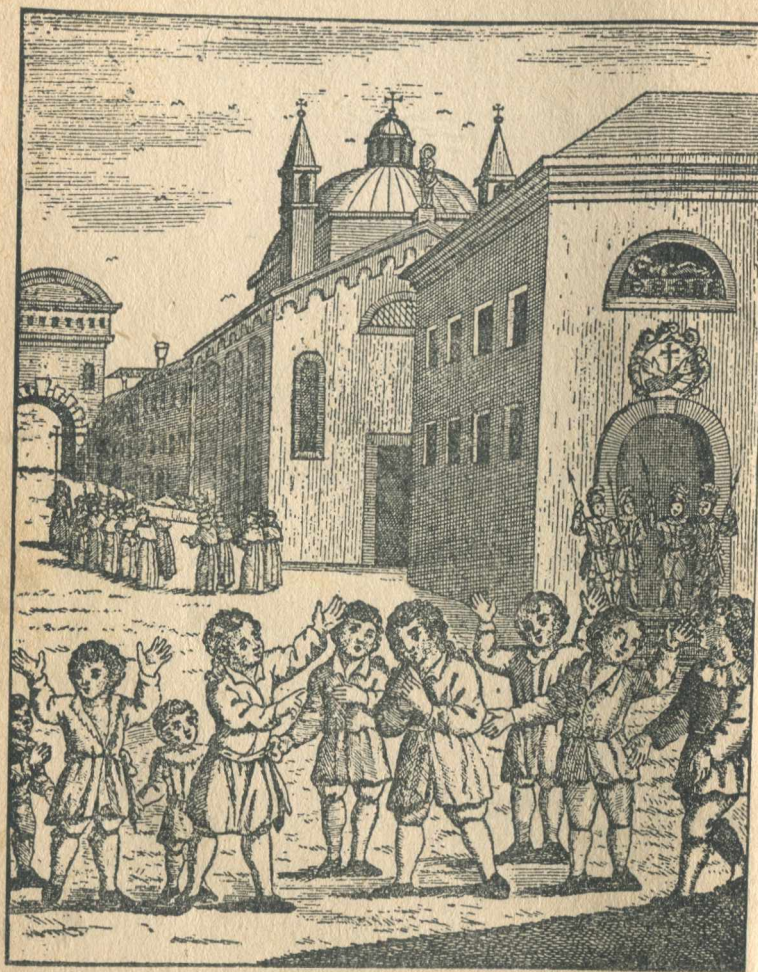

XXXI SKYRIUS.

ŠVENTOJO ANTANO GYVENIMO AŠ- TRUMAS, LIGA IR MIRTIS.

Garbingasis šv. Antanas mokė Paduvos gyventojus visą gavėnią ir po Velykų iki pat Sekminių. Atėjus piūties metui, gavo atostogas. Kad daugiau galėtų melstis ir Šventąjį Raštą studijuoti, persikėlė į vietą vadinamą Komposanpiero. Ten gyveno geras žmogus, Mažesniųjų Brolių draugas ir geradaris. Jis priėmė šv. Antaną ir jo draugus, kaip Dievo angelus, ir davė jiems reikalingą išlaikymą. Prašant šv. Antanui, viename dideliame ir šakotame riešuto medy buvo padarytos trys cėlės, kur jis ir du jo tobulesnieji draugai, Brolis Lukas ir Brolis Rogerijus, ramiau sau galėjo melstis ir apmastinėti.

Netrukus šv. Antanas nusilpo. Prašėsi pervežti į Paduvos vienuolyną, bet kadangi labai daug žmonių ten jį lankė, o jis jų pagarbos vengė, tai pasiliko Aračellės vienuolyne. Toje vietoje, ligai stiprėjant, Šv. Antanas, tiek daug mokinęs ir daręs stebuklų, persikėlė iš šio pasaulio pas Amžinąjį Tėvą.

Buvo tada jis tik 36 metų amžiaus: 15 metų gyveno pas savo gimdytojus, du metų Šv. Vincento vienuolyne, 8 metus Šv. Kryžiaus vienuolyne Koimbrijoje ir pagaliau Šv. Pranciškaus Ordine laimingai praleido 11 metų, pagarsėjęs daugybe stebuklų.

ANTROJĖ DALIS

XXXII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PO SAVO MIRTIES PASIRODĖ VERČELĖS ABATUI.

Tą pačią dieną, kada palaimintasis Antanas iškeliavo iš šio pasaulio, garsiausias ir mokyčiausias šv. Rašto žinovas, Verčelės abatas, buvo vienas savo kambarėly, mąstydamas apie dieviškuosius dalykus. Šv. Antanas, kol buvo gyvas, ypačiai jį mylėjo, ir dažnai juodu kalbėdavos šv. Rašto temomis. Todėl šis abatas viename savo Komentare apie šv. Antaną taip rašo: „Brolis Antanas iš Mažesniųjų Brolių Ordino, Dievo malone apšviestas pilniausiai pajuto mistiškąją šv. Teologijos prasmę“.

Tą pačią valandą, kada Viešpaties tarnas mirė, abatui esant vienam, įėjo

pas jį šv. Antanas ir maloniai pasisveikinęs, taip tarė: „Štai, abate, palikau Paduvoje savo asilėlį. Dabar skubinu į tėvynę“. Dangišku gestu palietė abato kaklą, kur tada jis jautė didelį skausmą. Abatas pasijuto pasveikęs, o šv. Antanas išėjo iš kambario ir išnyko.

Abatas, manydamas, kad šv. Antanas noris eiti į Portugaliją, kur buvo gimęs, ir nieko nežinodamas apie jo mirtį, gailėjosi, kad pas save ilgiau jo nesulaikė. Atsikėlė ir, niekur nerasdamas svečio, rūpestingai klausinėjo vienuolyno tarnus, kur yra Brolis Antanas. Jie atsakė, kad čia nėra jo matę ir nežina, kur galėtų būti. Abatas tvirtino, ką tik jį matęs ir kalbėjęs su juo. Papasakojo apie ką šv. Antanas yra kalbėjęs ir kaip, paliesdamas jo kaklą, stebuklingai jį išgydė ir tuojuo po to išėjo. Klausinėjo ir kitų ten esančių vienuolių, ar jie kartais nėra matę Brolio Antano, bet nieko nesužinojo. Tada suprato abatas, kad palaimintasis Tėvas tikrai mirė ir laimingai nuėjo į dangiškos tėvynės pokylį. Rūpestingai pažymėjo pasirodymo laiką bei valandą ir vėliau sužinojo, kad tuo pat metu, kada jam pasirodė, Šventasis jau buvo iškeliavęs iš šio pasaulio. Garbė Garajam Jėzui. Amen.

XXXIII SKYRIUS.

GARBINGOJO ŠV. ANTANO KANONIZACIJOS IŠKILMĖS IR PO JO MIRTIES ĮVYKĘ STEBUKLAI.

Tą dieną, kada šv. Antano žvilgnis pamatė spindintį Dievo veidą, pradėjo daugėti nuolatiniai stebuklai. Sužinojo tai ir popiežius Grigalius IX. Tuoju buvo pavestas rūpestingas tardymas, ir jo daviniai aukštos kilmės Paduvos pasiuntinių buvo nunešti Šventajam Tėvui. Popiežius rūpestingai visa apsvarstė. Sekminių dieną, perskaičius daugybę stebuklų, Šv. Tėvo, prelatų ir didelės minios žmonių akyvaizdoje, visiems pritariant, Švč. Trejybės vardu, darant Kryžiaus ženklą, palaimintasis Antanas buvo įrašytas į šventųjų katalogą. Jo mirties sukaktuvių die-

na, kuri yra birželio 13, pagiedojus „Te Deum laudamus“, iškilmingai buvo užgiedota Bažnyčios Daktarų antifona „O Doctor optime“... Chorui ir žmonėms iškilmingai ją pagiedojus, po šaukimosi „Melski už mus Šventasis Antanai“, iškilmės buvo baigtos, pamaldžiai atkalbant malda į šv. Antaną.

Tą pačią kanonizacijos dieną Lisabonos, šv. Antano gimtinės, miesto žmonės labai džiūgavo. Tačiau to džiaugsmo priežasties nežinojo, nes tą dieną apie jo kanonizaciją niekas nieko nemanė. Miesto bažnyčių varpai, niekam jų neliečiant, patys vieni skambėjo. Drįstu sakyti, kad varpai savo garsais skelbė Šventojo garbę ir patys garbino šv. Antaną.

Tik po kiek laiko lisaboniečiai sužinojo, kad tada palaimintasis Antanas buvo išaukštintas kanonizacijos iškilmėmis. Miestas ėmė garsėti tokia daugybe stebuklų, kad šv. Antano garbei buvo dedikuotas didysis katedros altorius. Dėl daugybės stebuklų, jo šventė buvo kasmet iškilmingai švenčiama. Garbė Gerajam Jėzui. Amen.

XXXIV SKYRIUS.

ŠV. ^{30.07}_{22.} ANTANAS PRIKELIA PASKENDUSĮ VAIKELĮ.

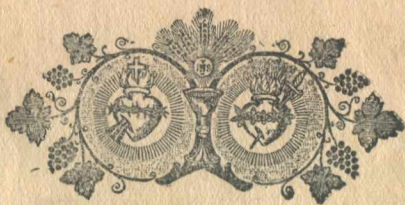
Lisabonos mieste buvo berniukas vardu Paryzijus. Jis buvo šv. Antano artimas giminaitis.

Kartą išėjo jis su savo draugais pažaisti prie jūros. Radę laivelį, ėmė plaukyti. Netrukus pakilo didelė audra ir smarkus vėjas apvertė jų laivelį. Visi kiti, kurie buvo didesni ir mokėjo plaukti, išsigelbėjo, tik vienas Paryzijus, tartum sunkus akmuo, nuskendo ir prigėrė. Motina, tai sužinojusi, šaukdama, verkdamą ir dejuodama, nubėgo prie jūros. Su ašaromis žvejus maldavo, kad savo tinklais ištrauktų jos sūnelį, nes norėjo dar kartą nors mirusį pamatyti. Žvejai, ištraukę lavoną, atidavė nuliūdusiai motinai. Atėjus giminėms ir draugams, vi-

siems verkiant, skenduolis buvo parneštas namo ir paguldytas aukštyn kojomis, kad išsiliėtų sūrus jūros vanduo. Bet niekas negelbėjo, nes berniukas jau buvo be gyvybės ženklo. Buvo nutarta kitą dieną palaidoti, bet motina, pasitikėdama Dievu ir jo tarnu Šv. Antanu, su tuo nesutiko. Verkdama šaukėsi Šventojo, tvirtai prižadėdama atiduoti sūnų Ordinui, jei Šventasis jį prikeltų.

Trečią dieną, visiems ten esantiems matant, mirusysis berniukas prisikėlė. Tai matydama motina ir visi aplink stovintieji dėkojo Dievui ir Šv. Antanui.

Motina neužmiršo savo pažado ir, kada berniukas užaugo, noriai jį atidavė Ordinui. Jis labai pavyzdingai tarp Brolių gyveno ir pasakojo kitiems tuos dalykus, kuriuos šv. Antanas jam buvo padaręs.

XXXV SKYRIUS.

PER ŠV. ANTANO UŽTARIMĄ SENAS
IR NUDŽIŪVĘS VYNMEDIS UŽAUGI-
NO LAPUS IR GAUSIAI DAVĖ VAI-
SIŲ IR VYNO.

Besikalbant vieną kartą keliems žmonėms apie šv. Antano stebuklus, vienas iš kalbančiųjų juos labai gyrė. Tarp kitko papasakojo stebuklą apie stiklinį indą, kurs vieno netikėlio iš aukštai buvo mestas žemėn, krito ant akmens ir nesudužo.

Vienas žmogus tai girdėdamas, paėmė tuščią stiklinę ir, laikydamas kitoje rankoje nudžiūvusią vynmedžio šaką, tyčiodamasis taip kalbėjo: „Jei šv. Antanas padarytų, kad ši šaka užaugintų tiek vaisių, kad jų sulčių būtų pilnas šis indas, tada pilnai sakyčiau, kad čia stebuklas“. Bet štai vynmedžio šaka sužaliuoja,

užauga lapai, žydi, užsimezga vaisiai ir
prinoksta. Iš tų vynuogių pasidaro vy-
nas ir juo prisipildo anas stiklas. Maty-
dami šį stebuklą, visi labai nustebo,
o tie, kurie juokėsi, tapo šv. Antano ger-
bėjai.

XXXVI SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PRIKĖLĖ ARAGONIJOS KARALIAUS DUKRELĘ IŠ MIRTIES.

Aragonijos karalienė, labai pasitikėdama šv. Antanu, laikė savo namuose jau prieš tris dienas mirusią dviejų metų dukrelę. Karalius ir baronai tam priešinosi, bet ji meldėsi, sakydama: „Šventasis Antanai, aš esu iš tavo tėvynės. Gražink man mano dukrelę“. Dėl to jos pamaldumo, mergaitė tikrai prisikėlė.

Atgijus ėmė barti savo motiną, sakydama: „Tegu tau Dievas atleidžia, mamyte. Aš buvau garbėje tarp mergelių ir šventas Antanas dėl tavo maldų taip labai Dievą maldavo, kad esu gražinta atgal į pasaulį. Mane siuntė pas jus. Bet

žinokite, Viešpats man prižadėjo, kad
ilgiau čia nebūsiu kaip penkiolika
dienų“.

XXXVII SKYRIUS.

ERETIKAS BESITYČIODAMAS IŠ ŠV. ANTANO STEBUKLŲ APAKO.

Sv. Antanui Paduvoje labai pragaršėjus stebuklais, keli eretikai norėjo iš to pasijuokti ir viešai paskelbti, kad visa tai esą tik grynas melas. Atėjo būrys jų į Paduvą. Vienas užsirišo sau akis su kruvinais raiščiais. Miniai matant, visi šaukė ir verkė, sakydami, kad jų draugas esąs neteisingai sužeistas ir apakęs. Be to, eretikai prašė žmones, kad jie melstų į šv. Antaną ir prašytų gražinti aklajam regėjimą. Po kokios valandos tariamas aklasis ėmė šaukti: „Šv. Antanas man gražino regėjimą“.

Pribėgo jo draugai ir nurišo raiščius, norėdami pasityčiuoti iš šv. Antano

stebuklų prieš visus žmones, bet nustebo, pamatę, kad jo akys buvo prilipusios prie raiščių.

Tokiu būdu buvo pajuokti tie, kurie norėjo pajuokti šv. Antaną.

Nusigandę ir susigraudinę, viešai išpažino savo apgavystę. Pamaldžiai pasimeldę, visi priėmė tikrąjį tikėjimą. Apakęs po to praregėjo.

XXXVIII SKYRIUS.

APIE IŠGYDYMĄ RAUPSUOTOJO.

Girdėdamas vienas raupsuotasis, šv. Antano stebuklus, prašėsi nuvesti į Paduvą. Sutikęs jį vienas riteris, pajuokdamas šv. Antano stebuklus, tarė: „Kur tu, vargše, eini? Jei šv. Antanas gali tave išgelbėti iš raupsų, tegul jie pereina ant manęs“.

Raupsuotasis su dideliu tikėjimu pasilenkęs ant šv. Antano karsto karštai prašė jo pagalbos. Paskiau, jam miegant, pasirodė šv. Antanas ir tarė: „Kelkis, nes esi išgydytas iš savo raupsų. Eik pas aną riterį, kurs tyčiojosi iš mano stebuklų, ir nunešk jam savo tarškučius, nes jis yra pilnas tavo raupsų.“

Atsikėlė vargšas išgydytasis ir nuėjo pas minėtąjį riterį, kurs dėl netikėjimo

liko raupsuotas ir jam tarė: „Šv. Antanas man liepė, atnešti tau raupsuotam mano tarškučius“. Tada anas riteris, susigraudinęs padarė įžadą niekuomet daugiau nesityčiuoti iš šv. Antano ir pagijo.

XXXIX SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PASIRODO PADUVIEČIAMS, NORINTIEMS UŽMUŠTI KAPELIONĄ.

Keli paduviečiai vieną kartą stovėjo gatvėje laukdami kunigo, kurį norėjo užmušti. Jiems pasirodė šv. Antanas ir tarė: „Ko jūs čia stovite? Tuoju išsiskirstykit“. Jie jam atsakė: „Gerasai Broli, eik tu sau savo keliu, o mes iš šios vietos nenorime trauktis“. Tada Šventasis tarė: „Tai ir aš iš čia nesitrauksiu“. Jie tada klausė: — „Kas tu esi, kad įsakai tokius dalykus“? Jis atsakė: — „Aš esu šventasis Antanas“.

Tai išgirdę jie labai išsigando ir tuoj parpuolė ant žemės. Šventasis tuoju išnyko.

Atsikėlę nuėjo pas savo priešą, nuolankiai papasakojo jam savo regėjimą ir su juo susitaikė. Šio nuotykių gandas pasklido visame mieste. Dievui garbė. Amen.

XL SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGYDO SUNKIĄ ŽAIZDĄ.

Mušy vienam riteriui buvo labai sužeista ranka. Žaizda buvo tokia sunki, kad gydytojai jokiais vaistais negalėjo išgydyti. Kai riteris pasižadėjo šv. Antanui, tuojau atgavo pirmąją sveikatą.

Pasveikęs, ilgą laiką nepildė savo pažadų ir buvo nedėkingas. Niekio kito negalvojo, kaip tik apie kerštą priešui. Dėl tokio nedėkingumo šv. Antanas grąžino jam pirmąją ligą. Taip buvo nubaustas jo nedėkingumas.

XLI SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGYDO SUTINUSĮ KAKLĄ.

Henrikui, vienam Paduvos miesto berniukui, sutino kaklas ir labai skaudėjo. Kai tik motina pažadėjo nunešti prie šv. Antano kapo vaškinį kaklą, berniukas tuojau pasveiko.

Bedelsiant išpildyti, kas buvo žadėta, berniuko kaklas sutino antrą kartą, tik dabar labiau skaudėjo. Gailėdamasi motina dėl savo nuodėmės, vėl iš naujo pažadėjo. Nuostabus dalykas. Berniukas tuojau vėl pasveiko.

XLII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGYDO KURCIĄ.

Abatas gailėdamasis kurčio ir nebylio savo tarno, kurs jam buvo išstarnavęs apie 20 metų, šv. Antanui pažadėjo, kad, jei grąžintų jo tarnui sveikatą, paaukotų jį visam amžiui prižiūrėti Šventojo Altorių.

Kaip tik jį nusiuntė pas Šventojo karstą, jis tuoju pasveiko. Nuo to laiko pasiliko tarnauti bažnyčioje, kaip buvo žadėta.

XLIII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS PRIKĖLĖ MIRUSĮ SAVO SESERS SŪNELĮ.

Lisabonos mieste šv. Antano sesers 5 metų sūnelis, žaizdamas su kitais vaikais jūroje, apsivertus laiveliui, prigėrė. Kiti mokėjo plaukti ir išsigelbėjo, o jis paskendo. Po trijų valandų pas jūrą nubėgo motina, kuriai žvejai atidavė jau mirusį sūnelį.

Tėvui norint jį palaidoti, motina šaukė, sakydama: — „Palik jį pas mane arba palaidok ir mane kartu su juo“. Ir, graudžiai kreipdamosi į šv. Antaną, verkdamą kalbėjo: — „O mano broli, jei svetimiems esi stebėtinai gailestingas, argi būsi žiaurus savo seseriai? Prašau tave būk man malonus ir gražink mano sūnelį. Aš tau pažadu, kad tavo Ordine pa-

švęsiu jį Dievo tarnybai“. Stebėtina. Ber-
niukas tuojau kėlėsi sveikas ir gyvas ir
pagal motinos pažadą šventai gyveno
Ordine.

XLIV SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGELBĖJO NUO MIRTIES PORTUGALIJOS KARALIAUS DUKTERĮ.

Portugalijos karalienės Tarsijos duktė Aldonacija vieną kartą sunkiai susirgo. Gydytojai nieko negalėjo padaryti ir jos gyvybei išgelbėti nebebuvo jokios vilties. Tada karalienė, jos motina, labai nuliūdusi, šaukėsi šv. Antano ir, graudžiai verkdamą, prašė, kad teiktųsi jai padėti, kalbėdama: „Padėk man, švenčiausiasis Tėve, kurs esi gimęs šitoje karalijoje, ir melsk už mane Viešpatį, kad mano dukterį išgydytų“.

Mergaitė Aldoncija apie vidunaktį lyg snausdama pamatė šv. Antaną, kurs jai tarė: — „Ar tu manęs nepažįsti?“ Ji

atsakė: — „Ne.“ Tada jis toliau kalbėjo:
— „Aš esu šventasis Antanas, atėjęs pas
tave dėl motinos maldų. Išsirink iš dvie-
jų dalykų vieną: mirtį — ir Viešpats tau
atleis visas nuodėmes ir bausmes, o už
tai dar šiandien tu su manim būsi dan-
guje; arba gyvenimą pasauly su savo
motina, — tada tuojau grąžinsiu tau svei-
katą“.

Ji išsirinko kūno sveikatą. Tuojau li-
ko sveika ir regėjime pagriebusi juostą,
kuria buvo susijuosęs šv. Antanas, ėmė
šaukti vadindama pas save motiną: „Po-
nia, ponია, štai čia yra šv. Antanas. Jis
mane išgydė“.

Karalienė greitai atbėgo su kitomis
poniomis. Radusi savo dukterį sveiką,
dėkojo Dievui ir šv. Antanui.

XLV SKYRIUS.

KAIP ŠV. ANTANAS PRIRENGĖ IS-
PAŽINČIAI IR AMŽINAM GYVENIMUI
VILTIES NUSTOJUSIĄ PONIĄ.

Tai atsitiko Portugalijos valstybėje, Linhares apylinkėje. Viena galinga ponija, gyvenusi Lupos pilyje, buvo labai žiauri ir įpratusi į daugybę nuodėmių. Nežiūrint to, ji turėjo ypatingą pamaldumą šv. Pranciškui ir šv. Antanui. Sunkiai susirgusi, praradusi viltį dėl didumo savo nuodėmių, nebesirūpino savo siela ir nenorėjo atlikti išpažinties, nors daugelis ją ragino.

Kartą, kai ji, nuliūdusi ir netekusi vilties, gulėjo, pas ją įeina du Mažesnieji Broliai, kurie ima ją raminti ir raginti atlikti išpažintį. Ji atsisako tai padaryti, sa-

kydama, kad padariusi tiek daug ir tokių didelių nuodėmių, jog Dievas jau nedovanosias, nors ir kažin kaip atgailotų. Senesnysis brolis jai prakalbėjo: „Jei norite išpažinti savo nuodėmes ir už jas gailėtis, aš prisiimu jas visas sau ir padarysiu Tamstą dalininke visų mano nuopelnų. Be to, dėl dieviškosios kančios nuopelnų pažadu jums amžinąjį gyvenimą“.

Taip bekalbant sutiko atlikti išpažintį. Ir vilkė tapo už savo nuodėmes besigailinčia avelė. Graudžiai verkdamą, išpažino savo nuodėmes ir prašė Mažesniųjų Brolių atgailos habito. Gavusi iš šių Brolių rankų atgailos rūbą, laimingai užmigo Viešpatyje. Po to abu Broliai išnyko. Taigi pamatuotai buvo manoma, kad jie buvo šv. Pranciškus ir šv. Antanas, kuriems velionė buvo pamaldi ir kurių pagalbos buvo nuolat prašiusi. Jos kūnas buvo palaidotas Gardijos vienuolyne, Portugalijoje.

XLVI SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGELBĖJO VELNIO APSĖSTAJI.

Toje pačioje Portugalijos karalijoje, karaliaus Dijonyzo laikais, Santarem'o mieste buvo viena nusidėjėlė, kuri turėjo didelį pamaldumą į šv. Antaną. Vėliau, velnio apsėsta, buvo gundoma nusižudyti. Jai rodėsi, kad Kristus jos širdy taip kalbąs: „Vargšė tu esi, vargšė. Man nusikaltai tokia daugybe nedorybių, kad nenusižudžiusi negalėsi būti išganyta. Velnias įkalbinėdamas jai tokius dalykus, labai ją gąsdino. Gąsdindamas, pasirodydavo gražiai apsidaręs ir kalbėdavo: „Aš esu tas, kurį tu ižidei. Bet jei nueisi į Tago upę ir ten, atlyginama už savo kaltes, pasiskandinsi, atleisiu visus tavo nusikaltimus ir duosiu tau

amžiną garbę. Dažnai pasikartojant tokiems regėjimams, jos vyras ją pavadino velnio apsėsta. Matydama esanti pažeminta, labai užsigavo. Vieną dieną apie 6 val. išėjo į Tago upę pasiskandinti ir įvykdyti velnio norų. Eidama pro Mažesniųjų Brolių bažnyčią, kur buvo labai iškilmingai švenčiama šv. Antano šventė, atsiklaupusi prieš jo altorių, šv. Antano koplyčioje, meldėsi verkdamas ir taip kalbėdama: „Šv. Antanai, aš visada Tavimi pasitikėjau, maldauju dabar tavo gailėtingumo, kad man apreikštumei, ar ištikrųjų patinka Dievui, kad aš pasiskandinčiau, ar gal yra man draudžiama tai padaryti.“

Besimelsdama saldžiai užmigo. Šv. Antanas pasirodęs jai tarė: „Moteriške, kelkis ir saugok šį raštelį. Jį turėdama būsi rami. Velnias tavęs nebekankins.“ Pabudusi rado ant savo kaklo pergameno raštelį, kur aukso raidėmis buvo užrašyti šie žodžiai: „Štai Viešpaties Kryžius. Bėkite priešingos dalys: pergalėjo Liūtas iš Judo giminės, Dovidio šaknis. Alleliuja, alleliuje.“ Kol turėjo šį raštelį, velnias jos daugiau nebekankino. Išgirdęs tai, karalius Dijonyzas norėjo gauti tą raštelį. Kai karalius jį pasiėmė, velnias tą moterį tuojau vėl ėmė kankinti. Negalėdama gauti

raštelio, tarpininkaujant Mažesniems Broliams, gavo iš karaliaus jo nuorašą. Kai tik gavo, tuojau vėl buvo laisva nuo velnio kankinimų.

Pamaldžiai susigraudinusi gailėjosi savo nuodėmių, atliko išpažintį ir, grįžusi į Dievą, per 20 metų šventai gyveno ir laimingai baigė savo gyvenimą.

Karalius Dijonyzas tą raštelį padėjo tarp savo relikvijų. Juo besinaudojant ir šv. Antano besišaukiant, įvyksta daug stebuklų. Garbė Gerajam Jėzui. Amen.

XLVII SKYRIUS

SV. ANTANAS IŠGELBSTI NORINČIA PASIKARTI MOTERĮ.

Portugalijos vienoje pilyje, vadinamoje Sapei, buvo moteris vardu Sera. Ji turėjo didelį pamaldumą į šv. Pranciškų ir į šv. Antaną. Jos vyras buvo nedoras ir labai ištvirkęs žmogus. Jis buvo palikęs savo žmoną ir gyveno sau palaidai. Nekęsdamas savo žmonos, dažnai ją mušdavo ir kankindavo. Moteris ėmė taip liūdėti, kad neteko kantrybės ir, norėdama iš nelaimių išsigelbėti, nusprendė pasikarti. Vieną naktį, nesant vyrui namie ir visiems bemiegant, atsinešė į kambarį virvę ir jau norėjo užsinerti kilpą ant kaklo. Stai ga kažkas smarkiai į duris subeldė. Moteris atleido kilpą ir nuėjo pažiūrėti, kas ten beldžiasi. Atidariusi duris, pamatė du

Mažesniuoju Broliu, kurie nuolankiai prašė dėl Dievo meilės priimti juos į savo namus

Moteris paklausė, iš kur jie esą ir kaip vadinasi. Pasisakė esą iš tolimo krašto, vienas vardu Pranciškus, kitas Antanas. Tada ji tarė: „Įeikite dėl meilės šv. Pranciškaus ir šv. Antano, į kuriuos visada buvau pamaldi“. Prirengusi stalą, prašė valgyti, o pati klausėsi jų gražių ir šventų pamokinių. Pasiryžo tada tą naktį neįvykdyti savo baisaus sumanymo.

Įėjo Broliai į jiems skirtą poilsui kambarį, o moteris nuėjo miegoti. Tą pačią naktį tie Broliai pasirodė jos vyrui. Jam paklausus, kas jie esą, atsakė: „Mes esame šv. Pranciškus ir šv. Antanas. Dievas mus pasiuntė tau pranešti, kad, jei nepataisysi savo nedoro gyvenimo ir negyvensi tik su savo moterimi, kuri yra mums labai pamaldi, už trijų dienų mirsi ir būsi įmestas į pragaro gelmę. Dabar žinok, kad tavo žmona dėl tų kančių, kuriomis ją kankini, šią naktį būtų pasikorusi, bet mes buvome jos namuose ir ji to nepadarė. Tu eik pas ją ir norėdamas įsitikinti paprašyk virvės, kuria ji norėjo pasikarti.“

Jis labai nusigando. Atsibudęs gailėjosi už savo nuodėmes. Išaušus rytui,

grižo į savo namus. Moteris, atsikėlusi, neberado Brolių. Matydama, kad jų lovoje niekas negulėjo, buvo labai nustebusi. Ji niekaip negalėjo suprasti, per kur galėjo išeiti Broliai, jei visos durys buvo užrakintos. Tuo metu grįžta jos vyras, maloniai ją pasveikina ir sako: — „Mieliausia, kur yra virvė, su kuria šią naktį norėjai pasikarti?“ Ji dar labiau nustebė. Tada vyras vėl tarė: — „Gera žinau. kokią malonę man ir tau padarė šv. Pranciškus ir šv. Antanas, kuriuos šią naktį buvai priėmusi į savo namus. Jie išgelbėjo mus iš kūno ir sielos mirties“.

Dabar moteris pamažu visą tiesą pasakė. Vyras atsiprašė savo žmonos ir nuo to laiko abu gražiai gyveno darydami gerus darbus ir dėkodami Dievui ir šv. Pranciškui bei šv. Antanui.

XLVIII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS SAVO ŠVENTĖS DIENA PASIRODO SAVO GARBINTOJAI.

Elborna miestelyje Portugalijoje, prie Torres Novas pilies gyveno viena moteris. Šv. Antano šventėje, jai einant susimalti grūdų, pakilo smarkus vėjas, numetė žemėn grūdų maišą ir ją pačią parvertė ant žemės.

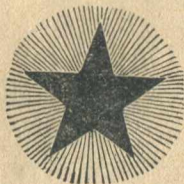
Staiga prisiartino kažkoks spindinčiu veidu jaunuolis, kuris, paėmęs moterį už rankos, ėmė ją kažin kur vesti. Nuvedė į platų lauką, pas labai baisų ir tamsų šulinį, iš kurėjo liepsnos, siekiančios dangų. Iš ten kilo tiršti, juodi ir dvokią dūmai. Iš vidaus girdėjosi kenčiančiųjų ir kankinamųjų šauksmai ir dejavimai, kurie toje prarajoje nė valandėlei nenutilo. Drebdama moteris pamatė įvairių luo-

mų ir pareigų žmones įvairiai kenčiančius. Neteisingieji pardavėjai ant kaklo nešiojosi ugnies pinigines, didelių nuosimčių ėmėjai buvo valgydinami degančiais pinigais; vagys ištvirkėliai, žmogžudžiai ir neteisūs liudininkai kentėjo atatinamas kančias. Tada ji klausia jaunuolį, kuris ją vedė, kas per vieta čia būtų. Tas atsakė, kad tai esąs pragaro šulinys. Dar ji pamatė ten daug tokių, kurie tebebuvo gyvi, bet jau buvo užsipelnę tų kančių. Ji matė juos būryje einančius iš Lisabonos miesto į Santaremo miestelį. Pasakė jų vardus ir pavardes, nors, kaip sakėsi, tose vietose niekuomet nėra buvusi.

Po to ji buvo nuvesta į kitą vietą, kuri buvo labai maloni ir graži, išpuošta gražiausiomis ir įvairiausiomis gėlėmis ir vainikais. Vidury stovėjo didelis, labai baltas ir nepaprastai gražus pavilijonas, iš kurioėjo garbingi ir gražūs žmonės, Visi buvo pasipuošę įvairiausiais drabužiais ir su vainikais ant galvų. Ejo eisenoje po du, tik gale buvo vienas, lyg sužiedotinis, papuoštas nuostabiai gražiu drabužiu. Atrodė, kad jam pagerbti skiriama visa šios eisenos iškilnė, Paklaustas jaunuolis, kas čia per vieta ir kas yra tie, kuriuos ji matanti taip pasipuošusius ir taip gražiai susitvarkiusius, atsakė, kad

tai palaimintųjų sielų poilsio vieta. Visi jie išganyti, anas paskutinytis, kurs ėjo iškilmingai ir taip garbingai, esąs šv. Antanas. Ši diena — jo šventė, švenčiama ne vien žmonių ant žemės, bet ir šventųjų danguje, tik sunepalyginamai didesne iškilme. Taip yra švenčiamos ir kitų šventųjų šventės. Jaunuolis jai dar sakė: "Tu esi atvesta į šią vietą ir pamatei tokius dalykus tam, kad šventėse saugotumeis sunkių darbų. Reikia atiduoti šventiesiems tinkamą pagarbą, ypač vengiant blogų darbų".

Tuo metu, kada šios moters siela buvo nuvesta pamatyti aukščiau minėtų dalykų, jos kūnas miestelio žmonių buvo nuneštas palaidoti. Berengiant laidojimą, visiems matant, moteris atsistojo. Ji papasakojo savo regėjimą pirmiausia ten esantiems, paskiau daugeliui kitų, taip pat ir tam, kurs šį įvykį užrašė. Garbė Dievui ir šv. Antanui. Amen.

XLIX SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS ATVERTĖ PLĖŠIKUS

Apie 1292 metus vienas gana senas žmogus papasakojo vienam Mažesniajam Broliui, kaip jis matęs šv. Antaną. Būdamas plėšiku, priklausė prie tų dvylikos plėšikų, kurie gyveno miškuose, vogė ir užpuldinėjo praeivius, Išgirdę apie šv. Antano pamokslų garsumą, kartą visi sutarė nueiti ir pasiklausti. Jie negalėjo pasakotojams tikėti, kad jo žodis taip veikia, ir kad Šventasis būtų panašus į pranašą Eliją.

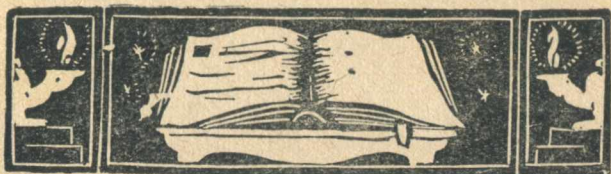
Vieną dieną, šv. Antanui sakant pamokslą, atėjo ir tie plėšikai. Jie, truputį paklausę jo žodžių, pradėjo šiek tiek už savo nuodėmes gailėtis. Pasibaigus pamokslui, jie buvo visai susigraudinę.

Galestingasis Tėvas, išklausęs jų išpažinties, uždraudė jiems grįžti prie savo nedorybių, prižadėdamas negrįžtantiems — amžinuosius džiaugsmus, o grįžusims — negirdėtas kančias. Tas žmogus sakė, kad kai kurie iš jų vėl liks plėšikais. Kaip Šv. Antanas jiems buvo sakęs, tie netrukus didžiausiose kančiose ir varguose baigė savo gyvenimą. O tie kurie negrižo, užmigo ramybėje.

Šv. Antanas tam seniui buvo liepęs už atgailą aplankyti 12 kartų Šv. Apaštalų bažnyčią Romoje. Paskutinį kartą grįždamas iš Romos, verkdamas papasakojo tuos dalykus Broliams, laukdamas, pagal šv. Antano pažadėjimą, amžinojo gyvenimo džiaugsmų.

TREČIOJI DALIS

L SKYRIUS.

STEBUKLAI PATVIRTINTI LIUDININKŲ PRIEŠ PADUVOS VYSKUPĄ.

Paduvoje buvo vienas vienuoly no tarnes nuo pat gimimo nebylys. Jo liežuvis buvo labai mažas ir susuktas kaip gražtas. Kas jį pamatydavo, manydavo, kad jis nudžiūvęs. Vieną ar du kart dvasiniame regėjime jis buvo paragintas visa širdimi šauktis šv. Antano pagalbos. Būdamas nemokytas žmogus, nesuprato tikros regėjimo reikšmės — taigi ėmė ieškoti šv. Antano pirmiausia namuose, o paskui ir aikštėje. Trečią kartą panašiu būdu gavęs paraginimą, nuėjo į Šventojo bažnyčią ir pamaldžiai, kaip tik mokėjo, visą naktį meldėsi, pavesdamas save garbingajam šv. Antanui.

Apie trečią valandą po pietų buvo apsuptas dieviška šviesa; visas kūnas liko šlapias nuo prakaito, o galvoje ir visuose sąnariuose pajuto stiprų jaudinimą. Liežuvis staiga užaugo iki reikiamo didumo, jis galėjo kalbėti ir girdėti ir tuo jau atvėrė savo burną, garbindamas Dievą ir šv. Antaną.

Jis ėmė kalbėti nauju būdu ir nauja kalba. Seniau jis nežinojo tik keletą žodžių ir nebuvo galima pilnai suprasti, ką jis nori pasakyti, o dabar Dievo įkvėptas, kalbėjo jis tokiais žodžiais, kokių iš žmonių niekad nebuvo išmokęs. Visi kurie jį pažino iš prigimties kučią ir nebylį tuo labai stebėjosi. Pamatyti stebuklo subėgo visi miesto žmonės. O jis, pirmiau vadinęsis Petru stebuklui atminti buvo pavadintas Antanu. Jėzui garbė Amėn.

LI SKYRIUS.

KAIP ŠV. ANTANAS PAGYDĖ VELNIŲ SUŽALOTĄ ŽMOGŲ.

Arti Paduvos gyvenęs vienas žmogus, norėdamas sužinoti iš velnių kai kuriuos slaptus dalykus, vieną naktį nuėjo su magiku į būrimo ratelį. Jam esant rately, magikas pašaukė velnius. Šie labai šaukdami ir triukšmaudami tuojau atsirado. Žmogus labai išsigando ir nebežinojo, ką reikia sakyti ir ką bedaryti. Bežiūrint buvo išplėstas jam liežuvis ir akys. Kai jis atverdav savo burną, jokio liežuvio ženklo nesimatė, o akių vietoje gilios duobės teliko. Nusikaltimo bausmės ir gailėsčio kankinimas ir išpažinties atlikti negalėdamas, visiškai atsidavė šv. Antano globai ir, nuėjęs į vienuolyną, meldėsi dau-

gelį dienų ir daugelį naktų. Kartą jam besimeldžiant ir Broliams mišiose begiedant: „Palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardan,“ o kunigui bekeliant švenčiausiąjį Kristaus Kūną, jam buvo gražintos prarastos akys.

Daugybė žmonių susirinko šio stebuklo pamatyti ir visi su juo meldamiesi prašė Dievą, kad kaip per šv. Antano užtarimą gražino akis, taip gražintų ir liežuvį. Kada choras giedodamas „Agnus Dei“, priėjo žodžius „duok mums ramybę“, Dievas per šv. Antano nuopelnus gražino jam liežuvį ir kalbą.

LII SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGYDĖ MIRTINAI NUSILPNĖJUSĮ ŽMOGŲ.

Iš Parmos, vienas Brolis vardu Bernardinas, du mėnesiu sunkiai sirgo ir buvo taip nusilpnėjęs, kad liko nebylys. Jis nebegalėjo užpūsti visai arti prikištos degančios žvakės. Buvo gydomas geriausių Lombardijos gydytojų ir suvartojo daug vaistų, bet tai nė kiek nepadėjo. Ligonis vis labiau nerimavo, nes matė, kad arti pavojus uždusti. Tada buvo nuvestas prie šv. Antano karsto.

Būdamas prieš Šventojo karstą, pamaldžiausiai prašė šv. Antano pagalbos. Besimeldžiant staiga ėmė kvėpuoti, bet vis dar tebebuvo nebylys. Toliau besi-

melsdamas draug su Broliais ir daugy-
be žmonių, kurie buvo susirinkę melstis
bei pamatyti stebuklą, staiga išspiovė
biaurų pūvėsį ir atgavo kalbą ir pilną
sveikatą. Šventojo garbei kartu su Ordino
Ministru užgiedojo antifoną „Sveika Ka-
raliene“, kurią Broliai, subėgę pamatyti
stebuklo, džiaugsmingai giedodami užbai-
gė. Garbė Dievui ir Jo Šventajam Amen.

LIII SKYRIUS.

GARBINGASIS ŠV. ANTANAS PRI- KĖLĖ PASKENDUSĮ BAČKUTĖJE VAIKELĮ.

Arti šv. Antano bažnyčios Padu-
voje gyveno tėvai, kurie turėjo
20 mėnesių sūnelį Tomuką.
Kartą motina iš neatsargumo paliko vai-
ką prie vandens bačkutės. Grįžusi namo,
pamatė iš bačkutės kyšančias virš van-
dens vaiko kojytes. Pribėgusi rado savo
sūnelį galvute atsirėmusį į bačkutės dug-
ną. Graudžiai verkdamą ištraukė jį ne-
begyvą ir šaltą.

Savo verksmais ir aimanavimais ne-
laiminga motina sukėlė visą apylinkę.
Subėgo daug žmonių. Atėjo ir keletas
Brolių su keliais darbininkais, kurie tuo-
met taisė bažnyčią. Matydami mirusį vai-

kelį ir skausmą verkiančios motinos, visi buvo labai sujaudinti. Motina graužiai ašarodama šaukėsi šv. Antano pagalbos, prižadėdama, jei šv. Antanas prikeltų sūnelį iš mirusiųjų, vargšams duoti tiek duonos, kiek svėrė jos vaikelis. Netrukus po to vaikutis buvo prikeltas ir gyvas grąžintas jo motinai. Dievui garbė. Amen.

LIV SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGYDO MOTERĮ IŠ SUNKIOS LIGOS.

Forli mieste gyvenusi viena ponina, vardu Beatričė, du metu sirgo pavojinga galvos liga. Kumščio didumo voties jokiomis priemonėmis negalėjo išgydyti nė labiausiai prityrę gydytojai. Tada šaukėsi šv. Antano pagalbos, prižadėdama, jei išgys, papuošti jo altorių sidabro kaspinu. Tą pačią naktį miegant, jai pasirodė šv. Antanas. Jai atrodė, kad jis tą skaudulį perpiovęs į keturias dalis. Ji laikėsi ramiai ir jautėsi visiškai pasveikusi.

Regėjimas išnyko, bet Šventojo veikimas pasiliko, nes kaip buvo regėjime parodęs, taip netrukus padarė. Skaudulys trūko į keturias dalis ir, išėjus dau-

gybei pūlių, galva visiškai pasveiko. Ji visiems pasakojo šv. Antano padarytąjį stebuklą, o vėliau atvyko į Paduvą ir, kaip buvo žadėjusi, Šventojo karstą papuošė sidabro kaspinu.

LV SKYRIUS.

ŠV. ANTANAS IŠGYDĖ SKAUDŽIAI PERDURTA BROLĮ.

Romanijos provincijos vienas Bro-
lis, vardu Kambijus, kaž kaip
buvo perdurtas per vidurius.
Iš perdurtos vietos su dideliais skaus-
mais eidavo lauk žarnos. Gydytojų pa-
galba jam nieko nepadėjo. Šv. Antano
dieną nuvyko į Paduvą paprašyti Šven-
tojo pagalbos. Dėl daugybės apie jo kars-
tą susirinkusių ligonių negalėjo jis užei-
ti už kolonų, todėl iš tolo ranka palietė
Šventojo karstą ir paskui, visai pasitikė-
damas uždėjo tą ranką ant sužeistos vie-
tos. Ten buvusi didžiulė skylė stebuk-
lingu būdu tuojau buvo išgydyta. Pas-
kui dažnai sakydavo, kad išgydytoji vie-

ta yra tokia tvirta, kaip maža kur teesą
galima rasti taip stiprią vietą.

Vėliau šis Brolis keletą kartų links-
mai iš džiaugsmo šokinėdamas kalbėjo:
„Tavo garbei ir šlovei, garbingasis šv.
Antanai! Juk dar nesenai aš negalėjau
taip šokinėti“.

LVI SKYRIUS.

NUOSTABUS REGĖJIMAS MATYTAS GYDYTOJO PETRO.

Aquitanijos šviesiausias kunigaikštis Ordadas 1267 metais, surinko didelę kariuomenę, norėdamas padėti Kastellos karaliui Petrui, išvartam iš karalystės savo nelegalaus brolio Henriko. Bordeaux mieste gyveno gydytojas chirurgas Petras, kuriam buvo įsakyta rengtis išeiti su kunigaikščiu į kariuomenę gydyti sužeistųjų kareivių. Toks įsakymas anam gydytojui buvo skaudus ir sunkus, bet žinodamas, kad kunigaikščio valia yra neatmainoma, nediršo nė vienu žodžiu pasipriešinti. Turėdamas ypatingą pamaldumą į garsųjį šv. Antaną, su dideliu pasitikėjimu Jam pavedė ginti šį reikalą. Nujėjo į Mažes-

niųjų Brolių vienuolyną ir paprašė, kad vienas iš Brolių atlaikytų garbingojo šv. Antano garbei šv. Mišias. Mišios buvo atlaikytos vienoje koplytėlėje, kur ant altoriaus stovėjo medyje iškaltas Šventojo paveikslas. Laike mišių susitelkęs, gydytojas labai pamaldžiai prašė Dievą, kad per šv. Antano, savo ištikimojo tarno, nuopelnus teiktusi sukliudyti šią kelionę ir kad jam nereiktų lydėti į karo lauką savo poną. Jam atrodė, kad ta kelionė galutinai bus žalinga jo sielai. Jei jau kartais galėtų padaryti savo ir kitų išganymui ką gero, tai tegul Aukščiausias sutvarko pagal savo švenčiausiąją valią. Įvyko tikrai nuostabus dalykas. Kai gydytojas taip meldėsi ir pamaldžiai žiūrėjo į Šventojo paveikslą, pamatė, kad stovyla judina galvą, tartum sakytų, kad jam nereikšią eiti į karą. Tai matydamas nusigando ir nustebo. Jis manė, kad vaizduotei ir akims pavargus, bežiūrint į paveikslą, jam tik taip pasirodė. Todėl nukreipė žvilgsnį kitur ir valandėlę pasižvalgė. Praėjus akių nuovargiui, pasimeldęs vėl atydžiai pažiūrėjo į paveikslą. Tada vėl pamatė, kaip medinis paveikslas judino galvą ir sakė, kad nereikšią iškelti. Pasibaigus šv. mišioms, Petras nustebejęsėjo namo, vis dar nesu-

prasdamas, ką šv. Antanas tokiu nuostabiu būdu norėjo parodyti. Netrukus atėjo pasiuntinys, kurs pranešė, kad tuojau jam reikia eiti pas šviesiausiąjį kunigaikštį.

Išėjęs sutiko vieną kunigaikščio dvariški, kuris jam tarė: „Pasakyk man, Petrai, ar tu esi pasirengęs eiti su mūsų ponu Ordadu į Ispaniją, kaip tau yra įsakyta“? Petras atsakė: „Žinok, kad visuomet esu pasiruošęs išpildyti mano pono valią, kaip ir kada jam patiks“. Dvariškis linksmi šypsodamasis kalbėjo: „Man patinka, Petrai, kad tu atsakai, kaip geras ir ištikimas jo pavaldinys. Dabar žinok, kad mūsų kunigaikštis tavo džiaugsmui nusprendė, kad tu turi pasilikti namie, nebent dabar būtų kitaip kaip sugalvojęs“.

Kai tą išgirdo pamaldusis gydytojas nudžiugęs dėl geros naujienos, greitai vėl nuėjo į Mažesniųjų Brolių (pranciškonų) vienuolyną, papasakojo Broliams gautą iš šv. Antano malonę ir išsiaiškino jo paveiklo galvos judinimo reikšmę. Petras dėkojo Dievui ir Garbingajam šv. Antanui, kuris iš savo gerumo teikėsi jį išklaudyti tokiame svarbiame reikale. Daugelio Brolių akyvaizdoje gydytojas papasakojo

stebuklą ir matytą regėjimą. Liesdamas
gi Šv. Raštą, priesaika patvirtino visų
papasakotų dalykų tikrumą. Garbė Kris-
tui ir šv. Antanui.

LVII SKYRIUS.

KAIP ŠV. ANTANAS IŠGELBĖJO PADUVOS MIESTĄ IŠ ŽIAURAUŠ TIRONO EZZELINO VALDŽIOS.

Tai įvyko tuomet, kai Paduvos miestas buvo atimtas iš žiaurais ir nedoro tirono Ezzelino valdžios. Visagalis Viešpats norėdamas padaryti galą baisiems minėto Ezzelino žiaurumams, leido, kad Šventosios Bažnyčios Legatas apsuptų miestą savo kariuomėne. Šv. Antano šventės naktį Brolis Baltramiejus iš Koradino, Paduvos Mažesniųjų Brolių gvardijonas, besimelsdamas prieš Šventojo Antano karstą, verkdamas prašė, kad Šventasis savo nuopelnais išprašytų iš gailestingiausiojo Dievo jų nuliūdusiam miestui išgelbėjimą. Stebuklas. Tuoju išgirdo išeinantį iš kars-

to aiškų ir garsų balsą, kurs sakė: „Broli Baltramiejau, nesibijok ir neliūdėk, nes mano šventės Oktavos dienoje Paduvos miestas bus laisvas ir džiaugsis pirmykšte savo laisve“.

Tikrai, per nuopelnus garbingojo užtarėjo šv. Antano, Dievo malonė įvykdė, kas buvo tada pasakyta. Tą balsą ne tik vienas gvardijonas girdėjo, bet taip pat dar daug kitų Brolių, kurie tuo laiku buvo bažnyčioje. Jie visi paskui tai liudijo. Sužinoję paduviečiai nutarė, kad šv. Antano Oktava kasmet turi būti taip švenčiama, kaip yra švenčiama jo šventė. Taip per daug metų buvo daroma. Garbė ir šlovė Dievui ir šv. Antanui. Amen.

LVIII SKYRIUS.

GRAŽUS ŠV. ANTANO LIEŽUVIO STEBUKLAS.

Per šv. Antano nuopelnus 1263 metais, Viešpats išvadavo Paduvos miestą iš tirono Ezzelino vergijos. Paduviečiai iš dėkingumo ir pamaldumo Šventajam Antanui pastatė jo garbei gražią ir nuostabiai didelę bažnyčią.

Kai ji buvo išpuošta, padarė dar puikų karstą, į kurį nutarė įdėti Šventojo kūną, kuris ilgą laiką buvo palaidotas žemėje. Velykų oktavoje išėmė jį iš kapo ir su didžiausia pagarba padėjo į tą gražųjį karstą. Išėmus iš kapo, buvo rastas Šventojo liežuvis gražus ir sveikas, kad rodos, palaimintasis Tėvas tik dabar iš šio pasaulio būtų išėjęs, nors daugiau

kaip 27 metus buvo išbuvęs palaidotas žemėje.

Šv. Bonaventūra, tada buvęs Mažesniųjų Brolių Ordino Generaliu Ministru, paskiau kardinolu ir Albano vyskupu, dalyvaudamas kūno perkėlimo iškilmėse, su didžiausiu džiaugsmu ir didele pagarba paėmė į rankas sveiką Šventojo liežuvį. Atkreipdamas į jį savo ašarotas akis visų žmonių akyvaizdoje ėmė kalbėti: — „Palaimintasis liežuvi, kuris visuomet garbinai ir šlovinai Viešpatį Dievą ir raginai, kad kiti Jį garbintų ir šlovintų, dabar aiškiai matyti, kiek nuopelnų ir malonių esi nusipelnęs pas Dievą“.

Ir gaudžiai verkdamas bučiavo Šventojo liežuvį ir šlovino Dievą. Pas-kui su pagarba atgal jį padėjo. Garbė Dievui ir Šventajam Antanui. Amen.

LIX SKYRIUS.

ŠV. ANTANO PAVEIKSLO STEBUKLAS.

Popiežiaus Bonifaco VIII laikais buvo taisomas įskilimas Išganytojo bažnyčios Laterane. Toji bažnyčia buvo vadinama Episkopija, t. y. vyskupų susibūrimas. Kai kuriems mozaikos darbams atlikti buvo paskirti du pranciškonai, kurie buvo geri šio meno specialistai. Padarę popiežiaus užsakytus paveikslus ir matydami, kad dar yra vietos kitiems paveikslams, savo iniciatyva, o gal ir Dievo įkvėpti, padarė dar du paveikslus: šv. Pranciškaus ir šv. Antano. Šį darbą atliko su kūdikiška meile. Popiežius, tai sužinojęs, įsakė keliems dvasiškiams, kurie iš pavydo ar neapy-

kantos jam buvo visa blogai pranešę, šv. Pranciškaus paveikslą palikti, o šv. Antano panaikinti ir jo vietoje atvaizduoti šventąjį Gregorijų. Gavę įsakymą skubėjo, kaip galima greičiau, jį įvykinti. Nieko nelaukdami nuėjo sunaikinti minėtąjį paveikslą. Nuėję mėgino jį išardyti, bet niekaip negalėjo. Jie patys sakė, kad kiek kartų užlipdavo jį sugriauti, tiek kartų būdavo numetami ant žemės kažkokio jiems pasirodančio didelio žmogaus. Taip išgąsdinti ir iš bažnyčios išvyti turėjo atsisakyti nuo savo nedoro sumanymo. Paveikslo tapytojai pasakojo, kad kai kurie iš tų dvasiškių tuoju mi-rė, o kiti — trumpam laikui praėjus.

Išgirdęs tai, popiežius įsakė, kad niekas nedrįstų liesti šv. Antano paveikslo, bet paliktų visa taip, kaip Šventajam patiko, nes kitaip galima daugiau netekti, negu laimėti. Garbė Gerajam Jėzui. Amen.

LX SKYRIUS.

APIE PAMALDŲ VIENO ŽMOGAUS PRISIRIŠIMĄ PRIE GARBINGOJO SE- RAFIŠKOJO ŠV. PRANCIŠKAUS ABITO.

Behijos miestelyje, Portugalijoje, gyveno vienas žmogus vardu Petras. Jis buvo turtingas, galingas ir labai mylėjo Mažesniusius Brolius. Jiems buvo davęs žemės sklypą ir pinigų, kad jie pasistatytų sau didelį vienuolyną. Duodavo aukų ir kitokiems jų reikalams. Dievui leidžiant, pamaldusis Petras sunkiai susirgo. Vieną naktį prie jo lovos budėjo keturi Mažesnieji Broliai ir daug kitų žmonių, laukdami laimingo jo galo. Visai nusilpęs, Petras iš pamaldumo užsivilkė Mažesniųjų Brolių abitą

ir prašė, kad ji su tuo palaidotų. Tą pačią naktį jam pasirodė du Mažesnieji Broliai. Vienas atsistojo dešinėje, kitas kairėje. Buvęs dešinėje jam tarė: „Petrai, ar tu mane pažįsti?“ Šis atsakė: „Žinau, kad esate Mažesnieji Broliai, bet apie jus asmenis nieko nežinau“. Tada tas Brolis jam tarė: — „Aš esu tavo mylimas Šventasis Pranciškus, o mano draugas yra Šventasis Antanas. Dabar dėl didelio tavo tikėjimo ir dėl geradarybių, kurias padarei mano Ordino Broliams čia žemėje, esame Dievo pasiųsti tave šioje ligoje suraminti ir tau sveikatos suteikti“, Pamaldžiai ir su pagarba, kaip tik jis mokėjo, paprašė Šv. Pranciškaus, kad teiktusi palaiminti jam savo Ordino abitą, kurį buvo užsivilkęs. Kai tik palaimino, tuojau abu šventieji jam iš akių išnyko. Petras po to regėjimo staiga pasveiko ir tuo nustebino visus aplink buvusiuosius. Jis gyveno dar dvylika metų ir per tą laiką nesinešiojo su savim jokio kito rakto, kaip tik nuo skrynios, kurioje buvo jam brangus, stigmatizuo- tomis šv. Pranciškaus rankomis palaimintas abitas. Su tuo abitu jis buvo palaidotas.

Mūsų Viešpaties Dievo ir ištikimųjų
Jo tarnų šv. Pranciškaus ir šv. Antano
garbei ir šlovei per nesibaigiančius am-
žius. Amen.

P R I E D A S

Parašē J. J. pagal Cesariną Lorenzonį.

I.

Laikai, kuriuose gyveno šv. Antanas, buvo tokie pat blogi, kaip ir dabar. Vaidai, kerštas, karai, žudynės, troškimas džiaugtis visokiais malonumais ir neapykanta buvo taip įsigalėję, jog daugeliui atrodė, kad jau arti pasaulio galas. Žmonių nepasitenkinimas buvo didžiausias.

Tas visas nelaimės padidino iškilę nauji eretikai, kurie savo tikslams pasiekti vartojo lygiai tokias pat priemones, kaip ir šių dienų komunistai.

Žmonių tikėjimui atgaivinti Dievas pašaukė keletą šventųjų, iš kurių labiausiai pasižymėjo šv. Pranciškus Asyžietis, šv. Domininkas ir šv. Antanas.

Šv. Antano tėvynė yra Portugalija. Jo tėvas vadinosi Martynas Buljom'as ir buvo aukštas karaliaus dvaro valdininkas. Sakoma, kad jis buvęs Gotfrido Buljoniečio, Jeruzolimos karaliaus, giminaitis. Motina vadinosi Marija Taveraitė. Jos

prosenelis buvęs Asturijų karalius. Tačiau tai nėra tikra. Yra žinoma tik, kad šv. Antano tėvai buvo aukštos kilmės ir turtingi žmonės. Gyveno Lisabonos mieste, arti Švč. Panelės bažnyčios.

Mūsų Šventasis gimė 1195 m. ir buvo pakrikštytas Ferdinando vardu. Vaikys tės metai praėjo linksmai ir laimingai. Motina, norėdama išauklėti Fernanduką pamaldų ir gailestingą, dažnai jį vesdavosi į bažnyčią ir leisdavo jam dalinti vargšams išmaldą. Tai turėjo didelės įtakos visam jo gyvenimui.

II.

Paaukęs Ferdinandas pagal papročius turėjo pasirinkti riterių luomą, bet jo troškimas buvo kitoks. Tada tėvai leido jį mokytis taip vadinamo dvasiškių meno, t. y. skaityti, rašyti ir kitų dalykų. Mat, tais laikais tik dvasiškiai rašyti temokėjo, o kiti į šį mokslą žiūrėjo taip, kaip mes žiūrim į moterų verpimą.

Mokslo dalykai ir pats mokymo būdas buvo ne toks, kaip dabar. Knygų tuomet nebuvo. Viską reikėdavo išmokti vien klausant mokytojo.

Ferdinandas mokėsi gerai, buvo klusnus ir pavyzdingas.

Šventųjų gyvenimų rašytojai dažnai mėgsta pasakoti, kad šventieji dar maži būdami jau labai šventi buvę. Sunku pasakyti, kiek ten tiesos. Viena tačiau aišku, kad ir šventieji turi pagundų, tik su jomis kovoja. Jaunasis Ferdinandas, sulaukęs 13 — 14 metų, pergyveno tokią kovą. Jo biografai pasakoja, kad kartą pagunda buvusi labai galinga. Ferdinandas nubėgo į bažnyčią prašyti Marijos pagalbos. Pagunda vis didėjo. Pasirodė baisi šmėkla. Ferdinandas drebėdamas kartojo Jėzaus vardą ir virpančia ranka padarė kryžiaus ženklą. Staiga viskas nutilo. Pagunda dingo. Marmure, kaip vaške, liko išpaustas kryžiaus ženklas.

Jei Dievas to stebuklo ir nebūtų padaręs, pasakojimas visuomet bus teisingas ta prasme, kad parodo, jog su sielos priešu visiems be išimties reikia dažnai ir sunkiai kovoti.

15 metų Ferdinandas buvo baigęs mokslą, vadinamą „trivium“ ir „quadri-vium“. Dabar reikėjo pasirinkti gyvenimo kelią.

III.

Ferdinandas jau senaigalvojo likti vienuoliu. Tėvai nesipriešino. Įstojo tad į šv. Augustino kanauninkų vienuolyną, esantį arti Lisabonos. Kadangi giminės ir pažįstami, dažnai lankydamiesi, stengėsi jį iš ten išvilioti, tai jis po dviejų metų persikėlė į toliau esantį Kaimbros vienuolyną. Čia pradėjo naują savo gyvenimo perijodą.

Portugalijos augustinjonai tada buvo mokyčiausi vienuoliai. Ferdinandas, klaušydamas jų paskaitų, moksliskai pilnai subrendo. Kanauninkai juo didžiavosi, nes kito tokio gabaus ir pavyzdingo jauną vienuolio niekas neturėjo.

IV.

Apie 1220 m. Jis buvo pašvęstas kunigu. Iki šiol jo troškimą pasiaukoti Dievui patenkino varginančios studijos, nes jis tik dėl Dievo studijavo. Dabar susidarė naujos gyvenimo sąlygos, ir jis pergyveno dvasinę krizį. Niekas jo nebedomino. Visur tuščia ir nyku. Tik vienas kryžius jam prasmingai kalbėjo.

Susipažįsta tada su pranciškonais, kuriuos visi vadino Mažesnieji Broliai. Jų skurdus neturtas ir nepaprasta Dievo meilė Ferdinandą sužavėjo. Pamatė penkių Maroko pirmųjų pranciškon kankinių laidotuves, susimąstė ir nutarė likti pranciškonu. Prijoras nenorėjo jo išleisti, nes daug vilčių buvo jame sudėjęs. Pagaliau gavo reikalingą leidimą ir atsisveikino su augustinjonais. Atsiskiriant vienas vienuolis Ferdinandą pašiepdamas pasakė: „Eik, eik, ten paliksi šventuoju“.

V.

Dabar Ferdinandui apvilko pranciškonnišką abitą ir pavadino jį Broliu Antanu, nes Brolių, koplytėlės globėjas buvo šv. Antanas. Jis apsigyveno neturtin game d'Olivares'o Mažesniųjų Brolių vienuolyne. Nebuvo čia nė mokslo knygų, nė kitų panašių brangenybių. Nebereikėjo ginčytis mokslo klausimais su mokytais kanauninkais. Tik maldos kilo į Dievą iš neturtingų vienuolyno namelių. Paukščiai, neturtingi kaimo darbininkai ir nuvargę elgetos buvo vienintėliai šių Brolių draugai. Buvo tada šiltas pavasaris.

VI.

Rudenį jis išplaukė laivu į Maroką, kur tikėjosi gauti kankinio vainiką, kaip anie penki laimingieji. Bet Dievas jam kitą misiją skyrė. Nuvažiavęs susirgo malarija ir išgulėjo per visą žiemą. Liga visai jį pakeitė. Nuo dabar jis nieko daugiau nenori, kaip tik vykdyti dangiškojo Tėvo valią.

Pasveikęs norėjo grįžti tėvynėn, bet smarki audra laivą nunešė į Siciliją. Audros metu antrą kartą jautė arti savęs mirtį. Vėl save Dievui paaukojo, tardamas: „Viešpatie, daryk su manim, ką nori“.

1221 m. kovo mėnesio gale išlipo ant Sicilijos krantų. Laikinais apsigyveno šv. Bazilijaus pranciškonų vienuolyne netoli Messinos. Pagyvenęs 2 mėnesiu iškeliavo į Asyžių, kur turėjo įvykti visuotinas pranciškonų susirinkimas.

Čia pirmą kartą pamatė šv. Pranciškų. Nė vienas iš Brolių tur būt nesiklausė jo kalbos taip nuoširdžiai kaip šv. Antanas.

Išsiskirstant niekas Antano nepaėmė. Tada jis kreipėsi į Romanijos provincijolą Gracijaną, prašydamas, kad jį pas save priimtų. Gracijanas, sužinojęs, kad

Antanas yra kunigas, pasiuntė jį į Montepaolo vienuolyną. Ten Broliams jis laikė mišias, darbavosi virtuvėje ir palaikė vienuolyno švarą. Niekas jo nepažino ir nieko apie jo mokslą nežinojo. Jis buvo mažiausias iš visų mažųjų.

VII.

Gavėnioje 1222 m. Forli mieste buvo kunigų šventimai. Šventinamiesiems reikėjo pasakyti pamokslą, bet niekas sakyti nenorėjo. Tada Gracijanas liepė sakyti šv. Antanui, nors nesitikėjo ką gero išgirsti, ir nemanė, kad toks menkas ir tylus Brolis galėjo ką nors žinoti, tačiau nebuvo kas daryti — kito pamokslininko neatsirado.

Įvyko viskas kitaip: pamokslas visus sužavėjo. Brolis Antanas pasirodė labai mokytas ir šventas. Broliai nustebę į jį žiūrėjo, o Gracijanas atsiklaupęs dėkojo Dievui.

Nebegrįžo Antanas į Montepaolo vienuolyno virtuvę. Provincijolas paskyrė jį Romanijos provincijos pamokslininku.

VIII.

Pradėjo savo misiją Rimini'o mieste, kur eretikai buvo galingiausi. Nuoto laikė Šventojo gyvenimas virto nuolatiniu trijumfu. Stebuklai lydėjo kiekvieną jo žingsnį. O stebuklą tada labai reikėjo, nes mokslas ir išmintis kovoje su klastingais eretikais ne visada tepadėjo, nes kai matydavo būsiai nugalėti, eretikai iš anksto iš kovos lauko pabėgdavo. Tas pat atsitiko ir šv. Antanui atvykus į Rimini. Eretikai taip visus prigrasė, kad niekas nedrįso eiti jo pamokslo klausyti. Tik stebuklas galėjo ką nors padaryti, ir Dievas jį padarė.

Protingi žmonės nenorėjo Šventojo pamokslo klausyti, tai jis kreipėsi į neprotingas jūros žuvis. Jos atsidėjusios jo klausė. Stebuklą sužinojo žmonės ir subėgo jo pamatyti. Dabar jis ir jiems galėjo kalbėti.

Užsispyręs eretikų vadas Bonvillo netikėjo ir negarbino Eucharistinio Išgauniojo. Tada tris dienas alkintas jo asilas klaupėsi prieš šv. Antano rankose esantį Dievą, nekreipdamas dėmesio į čia pat padėtą jam pašarą. Stebuklas savo padarė.

Nuo to laiko šv. Antanas gydo ligo-
nius, pramato būsimus dalykus, pasako
slapčiausias sąžinės paslaptis, sulaiko lie-
tų, paliuosuoja žmones nuo pagundų ir
padaro kitokių nuostabiausių dalykų.
Žmonės apie juos kalba, kartais pagra-
žindami, pakeisdami kokį mažmožį ar
ką pridėdami. Po kelių šimtmečių kriti-
kai į tuos stebuklus ima kreivai žiūrėti.
Jiems nepatinka, kad šventasis tiek daug
stebuklų padarė. Būtų geriau, sako,
kad nė vieno nebūtų padaręs. Kodėl
tai įvyko? Ar mūsų laikais stebuklų ne-
bėra, kad nebetikima į tai kas buvo?
Ne. Liurdas¹⁾, Konnersreutas²⁾, San Gio-
vanni Rotondo³⁾ priešingai kalba. Neno-
rima jais tikėti dėl to, kad žmonėse tikė-
jimo dvasia atšalo. Tie stebuklai, kurie
įamžinti meno kūriniuose arba neišdil-

1) Liurde, Prancūzijoje, yra garsiausioji ste-
buklais Nekaltosios Dievo Motinos šventovė.

2) Konnersreute gyvena Teresė Neumanaitė.
Kiekvieną penktadienį ji pergyvena Kristaus
Kančias. Jau virš 10 metų kai ji nieko nevalgo
ir yra gyva tik šv. Komunija. Be to ji žino daug
slaptų dalykų, kurių paprastai negali sužinoti.
Daug žmonių pas ją yra atsivertę arba savo ti-
kėjimą sustiprinę.

3) Ten gyvena garsus kapucinas Tėvas Pi-
jus, kurs yra stigmatizuotas ir gyvena panašiai,
kaip Teresė Neumanaitė.

domai įsmigę liaudies sąmonėje, šv. Antano biografulys yra laikomi tikri ir neabejotini.

Atlikę savo misiją Riminyje, apkeiliavo visą Romanijos provinciją ir atvertę daug nusidėjėlių ir eretikų. Jo pamokslų klausyti susirinkdavo didžiausios minios, kurios dažnai netilpdavo bažnyčiose ir išeidavo į miestų aikštes. Šventasis prieš kiekvieną pamokslą karštai meldavosi, kad pamokslo žodžiai tuščiai nepraskambėtų. Malda būdavo išklausyta.

IX.

Iš Romanijos šv. Antanas perėjo į Piemonto provinciją. Verčellės mieste susipažino su garsiu teologu šv. Andriejum T. Gallu. Liko geri draugai, bet šv. Antanas ilgai pasilikti čia negalėjo. Šv. Pranciškus siuntė jį į Boloniją dėstyti Broliams teologiją, nes buvo pastebėta, kad gudrių ir klastingų eretikų vien meile ir pamaldumu atversti negalima. Šv. Antanas dabar labai daug dirba: dėsto teologiją, sako pamokslus, parašo šv. Rašto aiškinimus ir rinkinį savo pamokslų, „Sermones“, kurie yra išlikę iki mūsų laikų.

Du metu pasidarbavęs yra siunčiamas Prancūzijoje į Lingvadokos provinciją, kur Montpellier'o mieste domininkonai buvo atidarę institutą, kur misijonieriai buvo rengiami, ruošiami kovoms su eretikais. Čia dėstė keletą mėnesių teologiją. Tuluzoje išgalėjęs eretikams, šv. Antanas yra siunčiamas pas juos pamokslų sakyti. Tik jo šventumas ir gilus mokslas galėjo juos nugalėti. Besidar-duodamas pirmą kartą labai įvargo ir ėmė sirguliuoti.

Vyresnieji jį paskyrė Puy-en-Velay vienuolyno gvardijonu. Čia eretikų nebuvo. Šv. Antano sveikata greit pagerėjo.

Sustiprėjęs vėl keliavo. Bourges mieste dalyvavo arkivyskupijos dvasiškių sinode, kuriame drąsiai išbarė arkivyskupa už neuolų savo pareigų ėjimą.

Iš Berry provincijos perėjo į Provan-są. Arles miestely atsitiko vienas iš gražiausių jo gyvenime stebuklų. Pasakius pamokslą apie Jėzų Karalių, klausiusieji pamokslą Broliai pajuto didelį džiaugsmą. Vienas Brolis pasižiūri aukštyrą ir pamato ore ištiestomis rankomis juos laiminantį šv. Pranciškų, kurs tuomet buvo Italijoje ir sirgo. Šv. Antano džiaugsmas buvo didžiausias.

Dabar perėjo į Limosino provinciją ir buvo paskirtas jos provincijolu. Pasidarbavęs kiek, jis vėl pasijuto labai nuvargęs. Įkūrė tada tarp miškų mažutį vienuolyną. Jame kiek laiko ilsėjosi, bet neilgai, nes to neleido provincijolo pareigos.

1226 m. rudenį mirė šv. Pranciškus. Kitais metais turėjo būti sukviestas vienuolijos vyresniųjų susirinkimas. Reikėjo jame dalyvauti ir šv. Antanui. Aplankęs Tulužą, Cuges ir Marsiliją, šventasis išplaukė laivu į Italiją. Sicilijoje įkūrė keletą vienuolynų, kurie išliko iki mūsų dienų.

1227 m. per Sekmines buvo Asyžiuje. Pasibaigus susirinkimui, šv. Antanas paskiriamas Emilijos, visos šiaurinės Italijos provincijos, vyresniuoju. To krašto žmonės buvo labai neramūs ir linkę į visokias erezijas. Valdiečiai ir katarai buvo ypatingai įsigalėję. Darbo buvo daug, o sveikata kasdieną silpnėjo. Jautė, kad artinasi gyvenimo galas, tad nutarė dar daugiau darbuotis. Vienų metų laikotarpy aplankė Rimini, Aquileją, Goriciją, Trieste, Frijulį, Istriją, Čividale,

Trevizą, Veneciją, Paduvą ir dar keletą miestų.

Visur subėgdavo žmonės jo pamokslų klausyti, visi norėjo šventą stebukladarį pamatyti. Tik Udinės miestas išsiskyrė. Kai pas juos norėjo sakyti pamokslą, jis pamatė, kad likosi vienas. Liūdnas išlipo iš sakyklos ir paliko miestą, kaip liepia šv. Evengelija.

Gavėnią praleido Paduvoje sakymas pamokslus. Po Velykų vėl keliavo. Kelionėje įvyko du labai savotiški stebuklai. Ferraroje prakalbino ką tik gimusį vaikeli, kurio motina buvo neteisusiai vyro apkaltinta. Stebuklas grąžino toje šeimoje ramybę. O esant Florencijoje mirė šykštus turtuolis. Šventasis Antanas, atidares jo pinigų dėžę, parodė žmonėms joje esančią turtuolio širdį.

Lankėsi dar Milane, Verčelėje, Varėsoje, Kremonoje, Trente, Veronoje, Mantuvoje ir labai nuvargęs grįžo į Paduvą. Čia norėjo pailsėti, bet tai nebuvo galima. Tiesa, nebereikėjo kovoti su eretikais, tačiau kitos blogybės nebuvo prажuvusios. Žiaurumas, pavydas, kerštas, gobšumas ir kitokios nuodėmės tame krašte nepaprastai bujojo. Pradžioje daug

dirbo, vėliau turėjo kai ko atsisakyti, nes
liga kasdieną labiau jį vargino ir jėgos
nuolat mažėjo.

XI.

Visuotiname pranciškonų susirinkime
1230 m. atsisakė nuo provincijolo pa-
reigų, bet ir tada ramybės negavo. Susi-
rinkime kilo smarkūs ginčai. Broliai pa-
sidalino į dvi grupes: laisvuosius ir griež-
tuosius. Pranciškonų meilė ir sutarimas
pirmą kartą pašlijo. Bylą reikėjo perduo-
ti šv. Sostui. Šv. Antanas su keliais Bro-
liais siunčiami pas šv. Tėvą. Popiežius,
išklausęs išmintingos šventojo kalbos,
juo labai susižavėjo. Ginčą išsprendė ir
prašė Šventąjį pasilikti Romoje. Šv. An-
taną atsisakė nuo tos garbės ir, atlikęs
misiją, grįžo į Paduvą. Apsigyvenus čia
Šventajam, miestas ir apylinkės greitai
pasikeitė. Net žiaurusis tironas Ezzelinas
nuo daugelio nedorybių susilaikė.

XII.

Šv. Antanas 1231 m. vėl sakė gavėnios
pamokslus. Po Velykų nusilpnėjo.
Išsikėlė tada už Paduvos, pas vieną ge-

radarį, bet ir tai nieko nepadėjo.

Jėgos nuolat silpnėjo ir silpnėjo. Prašėsi pervežti į Paduvą. Kelionėje mirtinai nusilpo ir reikėjo sustoti Arčelės pranciškonų vienuolyne.

Aprūpintas šventais sakramentais, Šventasis užgiedojo Marijos himną, bet pažvelgęs aukštyr nutilo. Paklaustas, ką matas, atsakė: — „Matau savo Viešpatį“. Regėjimui praėjus truputį atsigavo ir tuoju užmigo amžinai.

Buvo penktadienis 1231 m. birželio mėn. 13 d.

Palaidotas Paduvos Šv. Marijos vienuolyne.

XIII.

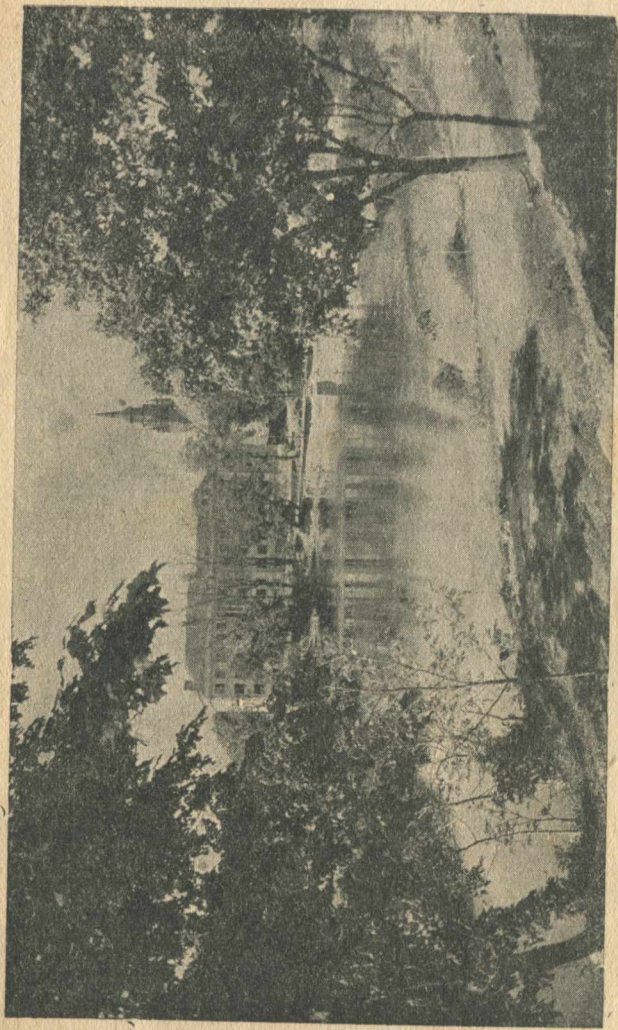
Sekminių šventėje 1232 m. gegužės 30 d. popiežius Gregorijus IX „Dievo Tarną Antaną, kunigą ir išpažintoją iš Mažesniųjų Brolių Ordino“ paskelbė šventuoju.

1263 m. buvo perneštos Šventojo relikvijos į statomą jo garbei bažnyčią, kuri buvo baigta statyti tik 1307 metais.

XIV.

Visa tai atsitiko labai senai, bet šv. Antanas nepaseno. Žmonės jį labiau gerbia negu kurį kitą šventąjį ir juo labiausiai pasitiki. Jam viso pasaulio kenčiantieji pasako savo vargus ir prašo iš jomalonių. Šventasis prašančiųjų neapvilia, ypač jei prašomos dvasinės malonės.

Šv. Antano Misijų Kolegija Kretingoje
(Šventoio Stebukladario jubiliejinis paminklas)

ŠV. ANTANO MISIJŲ KOLEGIJĄ
KRETINGOJE įkūrė pranciškonas Tėvas
Augustinas Dirvelė jubiliejiniais 1932
metais, kaip 700 metų nuo šv. Antano
mirties sukakties paminklą. Šitas gyvasis
visų lietuvių paminklas turi duoti Lietu-
vai naujų šv. Antano brolių, pamokslininkų,
misijonierių. Kolegijos statybai
aukas, viso 300.000 litų, dalinai suaukojo
per Tėvą Augustiną Amerikos Geradariai,
dalinai paskolino Šv. Antano Namelio gyventojai.

Šv. Antano Kolegijos Geradariai yra
ketveriopi, būtent: 1) *Fundatoriai* — jie
paaukojo po 500 dolerių ir jų fotografijos
puošia Kolegijos sienas. 2) *Garbės Rėmėjai* —
jie paaukojo po 100 dolerių ir jų pavardės
aukso raidėmis įrašytos marmoro lentoje.
3) *Amžinieji Rėmėjai* — jie paaukojo po
50 dolerių ir už juos eis visą laiką laikomos
šv. mišios. 4) *Rėmėjai* — jie dabar kasmetais
aukoja po vieną litą ir Kolegija kasmetais
išleidžia jiems „Misijų Metraštį“. Šv. Antano
Kolegija savo Rėmėjams rodydama didžiausią
dėkingumą, kasmet atlaiko 300 šv.

mišių už visus Fundatorius, Garbės Rėmėjus, amžinuosius ir metinius Kolegijos Rėmėjus.

Šv. Antano Misijų Kolegija nuolatos išlaiko visai dovanai virš 40 neturtingų, bet gabių moksleivių norinčių likti šv. Antano sekėjais — misijonieriais. Bet kaip medžio nenukirsi be skiedros, taip ir šių šelpiamų moksleivių neišrinsi taip, kad vėliau nereikėtų vieną kitą pašalinti arba, jie pajutę neturį Dievo šaukimo, patys neišstotų. Pastebėtina, kad Šv. Antanas savo Kolegiją globoja tiesiog regimu būdu. Sunkiausiose valandose suranda vis naujų Kolegijos Rėmėjų, o Rėmėjams jis padeda visokiuose sielos ir kūno reikaluose. Nekaltoji Marija, pranciškonų Ordino Karalienė ir Globėja, ypatingu būdu išsaugoja geruosius jaunuolius ir išskiria netinkamuosius. Šios Kolegijos auklėtinių yra jau daug Mažesniųjų Brolių-Pranciškonų Ordine klierikų. Jie patys džiaugiasi, kad Dievas jiems davė taip kilnų pašaukimą ir rūpestingai ruošiasi tęsti Lietuvoje ir misijose šv. Antano Apaštalavimą.

TURINYS

Ižanga	3
------------------	---

PIRMOJI DALIS

I SK. Šv. Antano pamokslai Romoje . . .	7
II SK. Šv. Antano pamokslas jūros žuvims .	9
III SK. Žymaus eretiko atvertimas . . .	14
IV SK. Nuodai šv. Antanui uepakenkia . .	18
V SK. Šv. Antanas Limožiečių provincijoje .	20
VI SK. Šv. Antanas išvaduoja naują nuo didelės pagundos	24
VII SK. Šv. Antanas išvaduoja vienuolį iš pagundos	27
VIII SK. Šv. Antanas prigydo išrautus plaukus .	29
IX SK. Per šv. Antano nuopelnus nesulijo vienos tarnaitės	32
X SK. Šv. Antanas praneša velnio apgavimą .	34
XI SK. Šv. Antanas pranašas	36
XII SK. Drąsus pamokslas prieš blogus įpročius .	39
XIII SK. Dėl šv. Antano nuopelnų smarkus lietus nepaliečia klausaučiųjų pamokslo . . .	40
XIV SK. Šv. Antano juosta išgydo beprotį .	43
XV SK. Angelas neša laišką, kurį šv. Antanas siuntė Ordino Ministrui	44
XVI SK. Šv. Antano pagyrimas evangelijos komentare	46
XVII SK. Šv. Antanui besimeldžiant, išstojęs iš ordino naujokas priverčiamas sugrąžinti psalmyną	49
XVIII SK. Šv. Antanas apsaugoja vaikutį, žaidžiantį verdančio vandens katilė	51
XIX SK. Šv. Antanas kalbasi su Kūdikieliu Jėzum	54
XX SK. Per šv. Antano nuopelnus išnyko ant lentelės surašytos nuodėmės	57
XXI SK. Velnias nori sutrukdyti šv. Antano pamokslą	59
XXII SK. Šv. Antanas, sudaužyta taurė ir išlietas vynas	60
XXIII SK. Pasveikimas luošo vaikelio . . .	63
XXIV SK. Išgydymas sengančios mergaitės .	65

XXV SK. Šv. Antanas apsaugojo drabužius ponios pargriuvusios į purvyną	66
XXVI SK. Gera moteris, būdama namie, stebuklingai girdėjo šv. Antano pamokslą	68
XXVII SK. Šv. Antanas pagydo nupiautą koją	70
XXVIII SK. Kaip šv. Antanas drąsiai išbarė žiaurų žmogžudį-tironą	73
XXIX SK. Velnias smaigia šv. Antaną, kad nebesakytų daugiau pamokslų	76
XXX SK. Šv. Antanas prakalbino mirusį žmogų ir tuo išgelbėjo nuo šmeiščių savo tėvus	78
XXXI SK. Šventojo Antano gyvenimo aštrumas, liga ir mirtis	83

ANTROJI DALIS

XXXII SK. Šv. Antanas po savo mirties pasirodė Verčelės abatui	89
XXXIII SK. Garbingojo šv. Antano kanonizacijos iškilmės ir po jo mirties įvykę stebuklai	91
XXXIV SK. Šv. Antanas prikėlą paskendusį vaikėlį	93
XXXV SK. Per šv. Antano užtaryma senas ir nudžiūvęs vynmedis užaugino lapus ir gausiai davė vaisių ir vyno	95
XXXVI SK. Šv. Antanas prikėlė aragonijos karaliaus dukrelę iš mirties	97
XXXVII SK. Eretikas besityčiodamas iš šv. Antano stebuklų apako	99
XXXVIII SK. Apie išgydymą raupsuotojo	101
XXXIX SK. Šv. Antanas pasirodo paduviečiams, norintiems užmušti kapelioną	103
XL SK. Šv. Antanas išgydo sunkią žaizdą	105
XLI SK. Šv. Antanas išgydo sutinusį kaklą	106
XLII SK. Šv. Antanas išgydo kurčią	107
XLIII SK. Šv. Antanas prikėlė mirusį savo sesers sūnelį	108
XLIV SK. Šv. Antanas išgelbėjo nuo mirties Portugalijos karaliaus dukterį	110
XLV SK. Kaip šv. Antanas prirengė išpažinčiai ir amžinam gyvenimui vilties nustojusią poniją	112
XLVI SK. Šv. Antanas išgelbėjo velnio apsestą	114

XLVII SK. Šv. Antanas išgelbsti norinčią pasikarti moterį	117
XLVIII SK. Šv. Antanas savo šventės diena pasirodo savo garbintojai	120
XLIX SK. Šv. Antanas atvertė plėšikus	123

TREČIOJI DALIS

L SK. Stebuklai patvirtinti liudininkų prieš Paduvos vyskupą	127
LI SK. Kaip šv. Antanas pagydė velnių sužalotą žmogų	229
LII SK. Šv. Antanas išgydė mirtinai nusilpnėjusį žmogų	131
LIII SK. Garbingasis šv. Antanas prikėlė paskendusį bačkutėje vaikėlį	133
LIV SK. Šv. Antanas išgydo moterį iš sunkios ligos	135
LV SK. Šv. Antanas išgydė skaudžiai perdurtą brolių	137
LVI SK. Nuostabus regėjimas matytas gydytojo Petro	139
LVII SK. Kaip šv. Antanas išgelbėjo Paduvos miestą iš žiauraus tirono Ezzelino valdžios	143
LVIII SK. Gražus šv. Antano liežuvio stebuklas	145
LIX SK. Šv. Antano paveikslo stebuklas	147
LX SK. Apie pamaldų vieno žmogaus prisirišimą prie garbingojo serafiškojo šv. Pranciškaus abito	149
PRIEDAS	153